EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı **Sayı: 253, Ekim 2008**

Dünya, bölge ve Türkiye...

Genel durum ve güncel gelişmeler

Dünya: Çok yönlü bunalım ve genel istikrarsızlık

Kapitalist dünyada bugünkü durumu karakterize eden en belirgin özellik, günden güne ağırlaşan çok yönlü bir bunalım ve genel bir istikrarsızlıktır. Gündemde olan ve genel bir çöküşe dönüşmesi korkuyla beklenen ekonomik krizdir ama gerçekte sistemin krizi tüm öteki alanlarda da yeterince belirgindir.

Örneğin daha 3-5 yıl öncesine kadar üzerine büyük gürültüler koparılan neo-liberal ideoloji ve küreselleşme söylemi hızla değerden düşmektedir. Ekonomiye devlet müdahaleleri ve korumacı önlemlerin ilk örnekleri, ironik bir biçimde bizzat neo-liberalizmin kabesi ABD'de gündeme gelmektedir. Bir öteki dikkate değer örnek, yıllardır emperyalist yayılmanın, dolayısıyla yeni emperyalist saldırı ve savaşların örtüsü olarak kullanılan "teröre karşı mücadele" söyleminin her türlü inandırıcılığını artık yitirmiş olmasıdır. Son Gürcistan krizinin de tanıklık ettiği gibi, 11 Eylül sonrasında bu eksende örülen emperyalist mutabakat da giderek çözülmektedir. Bu söylemin gerçekte emperyalist yayılmanın bir aracı olarak kullanıldığını artık öteki bazı emperyalistler bile söylemekte, hiç değilse ima etmektedirler. Vladimir Putin'in 2007 şubatı'ndaki Münih konuşması bunun açık bir örneği olmuştu.

Bunalım siyasal cephede de yeterince açıktır. '80'li yıllardan beridir kesintisiz olarak uygulanan neo-liberal saldırı politikaları daha baştan "sosyal devlet"in sonu demekti, bu ise zaman içinde kaçınılmaz olarak sosyal barışın sonu anlamına geliyordu. Nitekim bunun etki ve sonuçları günden güne daha açık bir biçimde ortaya çıkmakta, tüm kapitalist toplumlarda sosyal-siyasal bir krizi mayalamaktadır. Program ve politikada aynileşen burjuva partilerinin inandırıcılıklarını yitirmesi, burjuva parlamentarizminin gözden düşmesi, kitlelerin bilincinde sistemin meşruiyeti inancının zaafa uğraması, ve nihayet kitlelerin günden güne büyüyen hoşnutsuzluğu ve buna eşlik eden hareketliliği, tümü birarada bunun yansımalarıdır. Bugünden ilk belirtileri görülen yarının büyük sosyal kaynaşmalarına çok yönlü hazırlığın, bu çerçevede polis devletine geçişin emperyalist metropollerde genel bir eğilim halini alması ise bu aynı gelişmenin öteki yüzünü oluşturmaktadır. Aynı şekilde, batılı emperyalist metropollerde resmi çevrelerce sinsi ama sistemli bir biçimde körüklenen ırkçılık ve yabancı düşmanlığının güç kazanması da...

Öte yandan bugün sistemde giderek belirginleşen bir emperyalist hegemonya krizi var. ABD'nin hegemonyası

çözülmekte, çok kutupluluk eğilimi ve buna yönelik çıkışlar güç kazanmaktadır. Önüne geçilemez bir süreç olarak başlamış bulunan bu gelişme, dünya çapında istikrarsızlığı artırmakta, mevcut dengeler gitgide bozulmakta, uluslararası ilişkiler son derece kırılgan bir hal almaktadır. Aynı nedenle militarizm dizginlerinden boşalmakta, silahlanma yarışı kızışmakta, bölgesel sorunlar ağırlaşmakta ve bunlar yer yer yerel savaşlar biçimini almaktadır. Uzun onyıllar boyunca emperyalist çıkarların uyumlulaştırılmasına ve çelişkilerin denetim altında tutulmasına da hizmet eden emperyalist kuruluşlar bunu artık eski kolaylıkta yerine getirememektedirler. NATO'nun gizlenemeyen iç bunalımı bunun en dikkate değer güncel örneğidir. Benzer sorunlar AB, G8, DTÖ ve BM bünyesinde de yaşanmaktadır.

Sosyal krizin aldığı boyutlar ise yakın zamanda patlak veren "açlık isyanları" üzerinden kendini en veciz bir biçimde ortaya koymuştur. İnsanlık halen kapitalizm tarihinin en büyük servet-sefalet kutuplaşmasını yaşamaktadır. Bu kutuplaşma sınıflar, ülkeler ve bölgeler arasında, yani her alanda ve her düzeyde, kesintisiz bir biçimde sürmektedir. Bir yandan iktisadi-mali açıdan orta büyüklükteki devletlerden bile daha güçlü ulusötesi tekelci grupların sayısı çoğalırken, öte yandan milyarlarca insan açlık, yoksuluk ve yoksunluk içinde kıvranmaktadır. Kutuplaşma refahın kalesi sayılan emperyalist metropollerde de büyük boyutlara ulaşmıştır. Bu ülkelerde yoksulluk sınırının altında yaşayan kitlelerin sayısı hızla artarken, sosyal hakların sistemli biçimde budanması ve sosyal güvenlik kurumlarının adım adım tasfiyesi de aynı hızla sürmektedir.

Bütün bunlara gezegenimizi tehdit eden ve dolaysız olarak kapitalizmin ürünü ve sonucu olan ekolojik krizi de ekleyebiliriz. Kapitalizm insan soyu ile birlikte tüm canlı yaşamı, gezegenin tüm ekolojik dengesini tehdit etmektedir ve bu yıkıcı tehdit günden güne büyümektedir. Buna ilişkin veriler bizzat burjuva dünyasının kendi içinden döne döne ve büyüyen kaygılar eşliğinde dile getirilmektedir. Fakat bunun emperyalist karar mercileri üzerinde (gözboyama amaçlı bazı göstermelik girişimlerin ötesinde) herhangi bir etkisi olmamaktadır. Kapitalist sitemin mantığı ve işleyişi, doğa ve insan soyu için bu büyük tehlikeyi bizzat üretmekle kalmamakta, büyüyen tüm belirtilere rağmen onu görmezlikten gelmeyi de gerektirmektedir. Aşırı kâr hırsı, piyasa anarşisi ve bunlara eşlik eden kıran kırana rekabet koşullarında, büyük kapitalist şirketlerin "ekolojik denge" yakınmalarına dönüp bakma olanağı (buna "lüksü" de diyebiliriz) yoktur. Tüm tarihi boyunca kapitalizmin mantığı "benden sonra tufan" olmuştur.

Örnekleme amacı sınırlarındaki değinimelerin ardından krizin özellikle güncel bakımdan öne çıkan bazı yönleri üzerinde biraz daha yakından duralım.

Kapitalist dünyada "Büyük Çöküş" korkusu

Kapitalist dünya ekonomisini saran yeni kriz halen günün en önemli sorunlarından biridir. Halihazırdaki seyri kapitalist dünyanın bütününde kaygıyla izlenmektedir. Sözkonusu olan, 30 yıldır sürmekte olan durgunluk içinde bunalımdan bir genel çöküşe doğru gidiş eğilimidir, bir "Büyük Çöküş" tehlikesidir.

Finansal cephede kendini gösteren ve ABD'de bazı büyük mali kuruluşların iflasına (buna sürekli yenileri eklenmektedir) yolaçan kriz, kısa zamanda batının tüm büyük kapitalist ekonomilerini durgunluğa ve daralmaya sürükledi. Kapitalist dünyadaki güncel korku ve endişeler, bunun bir çöküşe dönüşme ihtimali üzerinedir. Çöküşün krizin bu yeni evresinde gerçekleşip gerçekleşmeyeceği şimdilik belli değildir. Fakat bu korku ve beklentinin kendisi bile kapitalist dünya ekonomisinin onulmaz iç çelişmelerinin yeni bir göstergesi ve itirafından başka bir

şey değildir. Kapitalizm işte böyle bir sistemdir. İleri düzeyde gelişmiş üretici güçler ve birikmiş muazzam zenginlikler bir yanda, herşeyin bir büyük çöküş içinde bir anda mahvolması tehlikesi öte yanda. Bu, kapitalizmdir. Bu, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki yapısal çelişkinin kendini en yıkıcı bir biçimde dışa vurmasıdır. Bu, sınırsız kar hırsına ve piyasa anarşisine dayalı bir sistemin, kendi mantığının ve işleyişinin sonucu olarak soluksuz kalması, boğulmasıdır. Bu, emperyalist kapitalizmin temel bir niteliği olan fakat gelinen yerde akıl almaz boyutlara ulaşmış bulunan asalaklığın ve çürümenin gözler önüne serilmesidir.

Öte yandan ekonomik krizin kendisi, neo-liberal politikaların ve onları da içerecek biçimde emperyalist küreselleşmenin iflasını da belgelemektedir. '70'lerin ortasında başgösteren ve kendini uzayıp giden bir genel durgunluk durumu olarak ortaya koyan ekonomik krizden çıkış için '80'lı yıllardan beri uygulanan politika ve stratejiler ile artık işler götürülememektedir. Krizin ana üssü ve kapitalist dünya ekonomisinin sürükleyici gücü ABD'de artan devlet müdahaleleri bunu göstermektedir. "Piyasanın sihirli eli" işleri zıvanadan çıkardı ve bu gibi durumlarda hep olduğu gibi, şimdi bir kez daha devletin müdahaleci eli devrede. Fakat duruma bir çare bulması bu kez pek kolay görünmüyor. Kriz ağırlaşırsa tüm dünyada panik artacak, herkes kendi başının çaresine bakma telaşı içinde davranacak (bunun şimdiden bazı ilk belirtileri var), bu ise bugüne kadar en büyük emperyalist devletlerce bu türden krizleri bloke etmekte, etki ve sonuçlarını sınırlamakta az-çok başarıyla uygulanan ortak müdahale iradesini hepten felce uğratacaktır. Oysa bu türden bir uluslararası ortak müdahale bir büyük çöküş tehlikesine karşı olmazsa olmaz önkoşuldur.

Emperyalist metropollerde başgöstermiş bulunan krizin halihazırdaki sosyal etkileri kendini büyüyen işsizlik, artan enflasyon ve yeni bir düzeyde yoksullaşma olarak göstermekte, bunların tümü birarada çalışan kitlelerin yaşamını büsbütün ağırlaştırmaktadır. Krizin beraberinde bir çöküş getirmesi ise dünyanın işçileri, emekçileri ve ezilen halkları için bugüne dek örneği görülmemiş çok yönlü bir büyük iktisadi-sosyal ve kültürel yıkım anlamına gelecektir.

Muhtemel bir çöküşün iktisadi ve sosyal etkileri konusunda hemen herkes referans kaynağı olarak 1929 Büyük Çöküşü'ne işaret etmektedir. Oysa arada 80 yıllık bir zaman dilimi ile birlikte kapitalist dünya ekonomisinin o günden bugüne ulaştığı muazzam gelişme düzeyi vardır. Günümüz kapitalist ekonomisi 1929 ile karşılaştırılamayacak denli büyümüş, karmaşık bir hal almış ve her bakımdan içiçe geçmiştir. Karşılıklı etkileme/etkilenme çapı ve hızı muazzam boyutlarda artmıştır. Borsa sarsıntılarının dakikalarla ölçülen bir zaman dilimi içinde tüm dünyada yankılanması bunun ifadesidir. Dolayısıyla bir kez daha ABD'de baş gösterecek bir çöküntü bu kez tüm dünya ekonomisinde gerçek bir deprem etkisi yaratacaktır. Kapitalist dünya ekonomisinin bu yeni gerçekliği, muhtemel bir çöküş durumunda, görülmemiş boyutlardaki yıkıcı etkilerini doğal olarak sosyal alanda da göstercektir. Çöküşün emekçiler ve halklar için yaratacağı sonuçları bu gerçekliğin ışığında düşünmek gerekir.

Bu türden bir çöküşün ekonomik-sosyal sonuçlarından öteye toplumların yaşamını ve uluslararası ilişkileri derinden etkileyecek önemli siyasal sonuçları da olacaktır. Bir yanda sosyal huzursuzluklar, kaynaşmalar ve mücadeleler, öte yanda faşizm, militarizm ve yeni emperyalist savaşlar, bu çerçevede ilk elden akla gelenler olmaktadır.

Kapitalizmde krizler paradoksal sonuçlar üretir. Kriz koşulları devrimi olduğu kadar karşı-devrimi de besler. Devrimci sonuçlar kadar, ağır bir sosyal yıkımın (ki bu kitlesel işsizlik ve işçi sınıfı saflarının zaafa uğraması, emekçilerin fiziki ve

kültürel yıkımı demektir) ardından yıkıcılığı ölçüsünde gerici siyasal sonuçlar da üretebilir. Dünyada 1929 büyük çöküşü bir yandan devrimci süreçleri beslerken, öte yandan geniş kitllerin de alet edilebildiği görülmemiş boyutlarda bir siyasal gericiliğe, önce faşizm dalgasına ve ardından da yeni bir emperyalist paylaşım savaşına yolaçmıştır. Üstelik bu, uluslararası işçi sınıfının ve ezilen halkların devrimci partiler önderliğinde bugünle kıyaslanmaz ölçüde güçlü ve hazırlıklı oldukları, dolayısıyla da krizin sonuçlarından devrimci amaçlarla yararlanmak konusunda nispeten hazırlıklı oldukları bir tarihi evrede böyle olabilmiştir.

Krizin devrimci sonuçlar üretmesi sınıf mücadelesinin o güne kadarki seyriyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Eğer işçi sınıfının örgütlü ve mücadeleci bir hazırlığı yoksa, devrimci bir önderlik altında birleşmemişse, küçük-burjuva ve yoksul katmanları ardından sürüklemede belli bir sürecin içinden geçmemişse, kriz gelip çattığında altında ezilmesi riski de aynı ölçüde büyük demektir. Ama eğer iyi kötü bir hazırlık varsa, devrimci parti varsa, bu parti sınıfla birleşmede belli mesafeler almışsa, bir kriz durumunu yeni düzeyde güçlenmenin ve krizi devrimci bir krize doğru ilerletebilmenin önemli olanaklarına da sahip demektir.

Krizin devrimci sonuçlar üretmesi sınıf mücadelesinin o güne kadarki seyriyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Eğer işçi sınıfının örgütlü ve mücadeleci bir hazırlığı yoksa, devrimci bir önderlik altında birleşmemişse, küçük-burjuva ve yoksul katmanları ardından sürüklemede belli bir sürecin içinden geçmemişse, kriz gelip çattığında altında ezilmesi riski de aynı ölçüde büyük demektir. Ama eğer iyi kötü bir hazırlık varsa, devrimci parti varsa, bu parti sınıfla birleşmede belli mesafeler almışsa, bir kriz durumunu yeni düzeyde güçlenmenin ve krizi devrimci bir krize doğru ilerletebilmenin önemli olanaklarına da sahip demektir.

Krize devrimci hazırlığın gerekleri çerçevesinde tüm bunları gözönünde bulundurmak ayrı bir önem taşımaktadır. Devrimci bir parti her halükarda krizden en iyi biçimde yararlanmakla yükümlüdür. Tarihi devrimci misyonu bunu gerektirir.

Hegemonya krizi, militarizm ve kızışan emperyalist nüfuz mücadeleleri

Dünyada ekonomik cephedeki krizi halen siyasal cephede çok yönlü bir istikrarsızlık tamamlamaktadır. Uluslararası ilişkilerdeki bu istikrarsızlık ekonomideki son krizi öncelemektedir ve temelinde, yaşanmakta olan hegemonya krizine bağlı olarak kızışan emperyalistler arası nüfuz mücadeleleri vardır. Bu mücadelelerin odağında ise emperyalist dünyanın düne kadarki hegemon gücü ABD emperyalizmi durmaktadır. Nüfuz mücadelelerinin, militarizmin, silahlanmanın, tehdit ve kışkırtmaların, bölgesel savaşlara varan müdahalelerin başını o çekmektedir demek istiyoruz

Amerikan emperyalizmi dünya hegemonyasını süreklileştirmek ve gelecekteki muhtemel emperyalist rakiplerini mevcut üstünlüklerini kullanarak daha baştan etkisizleştirmek ve denetim altında tutmak için, '89 çöküşünden beri, yani 20 yıla yaklaşan bir süre boyunca, hummalı bir çaba içinde oldu. ABD, 11 Eylül saldırılarını bu doğrultuda yeni bir manivela olarak kullandı; 21. yüzyılı bir "uzun savaşlar yüzyılı" ilan ederek buna Afganistan'dan başladı; çok geçmeden bunu Irak'a yönelik emperyalist savaş ve işgal izledi. Aynı dönemde NATO'nun genişlemesi üzerinden Doğu Avrupa'yı denetimi altına aldı, böylece Rusya'yı adım adım kuşattı. Bu aynı yolla Avrupa üzerindeki denetimini de korumaya ve pekiştirmeye, AB'nin bir rakip olarak sıyrılmasını engellemeye çalıştı.

Fakat 20 yılı bulan tüm bu çabaların bugünkü bilançosu Amerikan emperyalizmi payına tam bir hüsranla sonuçlanmaya doğru gidiyor. ABD tüm bu ileri atılma çabalarına rağmen genel bir gerileme dönemine girmekten kurtulamamıştır. Halkların sergilediği direnme kapasitesinin dolaysız baskısı altında halen sürekli bir güç ve itibar kaybı içerisindedir. Kendi içinde ciddi mali, ekonomik ve sosyal sorunlarla yüzyüzedir. Aynı zamanda bugünkü ekonomik krizin de merkez üssü durumundadır. Düne kadar tartışılmayan hegemonyası ise bugün artık her açıdan tartışılır hale gelmiştir. Son kriz bu doğrultuda yeni bir darbe olacak, özellikle Avrupalı emperyalist müttefiklerinin daha özerk davranma eğilimlerine güç kazandıracaktır.

Gerilemekte olan ama buna rağmen tek süper güç konumunu korumak da isteyen ABD, bu çerçevede saldırgan bir politika izlemekte, militarizmi azdırmakta, genel bir silahlanmayı kışkırtmakta, bölgesel sorunları azdırıp kullanarak ve "uluslararası terörle mücadele" yalanına dayanarak bölgesel müdahalelere, savaşlara ve işgallere başvurmaktadır. Hegemonyasının çözülüyor olması, ama öte yandan da bunu ondan devralmak üzere karşısına dikilebilecek güç ve hazırlıkta bir emperyalist rakibin halen dünya sahnesinde bulunmaması, ABD'nin saldırganlığını azdırmakta, onu daha pervasız çıkışlara yöneltmektedir.

Öte yandan, öteki emperyalist güçler de ABD kuşatmasından ve buna eşlik eden dayatmalardan gitgide daha çok rahatsızlık duymakta ve yer yer buna yönelik itirazlar ortaya koymaktadırlar. İçlerinden bazıları bu doğrultuda günden güne daha çok güç ve özgüven kazanmakta, dünya egemenliği üzerinde hak iddia etmekte, "çok kutupluluk" istemleriyle tam da bunu dile getirmektedirler. Halen bu tutumun başını Rusya çekmekte, özünde aynı tutumu paylaşan Çin ise şimdilik daha temkinli bir biçimde hareket etmektedir. Rusya gelinen yerde artık tüm açıklığı ile ilan ettiği tutumunda başarı gösterdiği ölçüde, bunun zamanla öteki emperyalistler üzerinde de cesaretlendirici etkide bulunacağı ise hemen hemen kesindir.

Rusya'nın son çıkışlarının (Gürcistan savaşı) ardından gitgide daha açık biçimler kazanmakta olan bu mücadele, dünyanın bugünkü istikrarsızlığının en temel nedenidir. Emperyalist dünyada başgösteren hegemonya krizine de bağlı olarak dünya yeni bir nüfuz ve paylaşım mücadeleleri dönemine girmiş bulunmaktadır. Halen olup bitenler bu kapsamdadır ve yeni bir emperyalist dünya savaşı tehlikesini de içinde barındıran büyük mücadelenin ilk çarpışmalarıdır.

Türkiye'yi çevreleyen bölge: Emperyalist nüfuz mücadelelerinin ön hatları

Öte yandan, tüm bu mücadelelerin odaklandığı başlıca alanlar, başta Ortadoğu olmak üzere Türkiye'yi çevreleyen bölgelerdir. '90'lı yıllarda Balkanlar'da yaşanan ağır bunalım, batılı emperyalistlerin bölge üzerinde kurdukları denetimle bugün önemli ölçüde yatışmış ve kontrol altına alınmıştır. Buna karşılık Ortadoğu, Kafkasya ve Orta Asya üzerine halen sert bir emperyalist rekabet ve mücadele vardır. Öteki stratejik nedenlerin yanısıra dünyanın enerji kaynaklarının büyük bölümünün bu bölgelerde yoğunlaşması, onları emperyalist nüfuz mücadelelerinin esas alanı ve ön safları haline getirmiştir. Enerji kaynakları üzerinde denetim kurmak mücadelesine bir süredir bunların iletim hatları ("enerji koridorları") üzerindeki denetim mücadelesi de eklenmiştir. Afganistan, Irak ve son olarak da Gürcistan savaşları bu mücadelenin ürünüdürler. İran'a yönelik muhtemel bir emperyalist müdahalenin temeldeki nedeni de budur. Pakistan'da sürmekte olan ağır siyasal bunalımın gerisinde de yine bu vardır.

Emperyalistler arası nüfuz mücadeleleri halen bu bölgeler üzerinden savaş biçimine

bürünmüş durumdadır. Bugün için doğrudan karşı karşıya gelecek durumda olmayan emperyalist odaklar, bunu halen bu bölgesel müdahalelerle dolaylı biçimde yapmaktadırlar. Daha Doğu Bloku'nun yıkılışını izleyen birinci Körfez Savaşı'ndan beri bu böyledir. ABD bu savaşla petrol kaynakları üzerindeki daha geniş ve etkin bir denetim kurmak, böylece aynı zamanda batılı emperyalistler üzerindeki denetimini de güçlendirmek istemişti. Irak'a el koymaya yönelik ikinci emperyalist savaş da aynı politikanın bir ürünü oldu. NATO'nun '99 baharında Yugoslavya karşı gündeme getirdiği savaşın aynı zamanda Rusya'ya bu bölgede hiçbir etki alanı bırakmamak amacına yönelik olduğunu da biliyoruz.

ABD'nin öteki batılı emperyalist ülkelerin de desteğini alarak Afganistan savaşı üzerinden Orta Asya'ya yaptığı çıkış ise gerçekte Rusya ve Çin'e karşı yeni bir büyük hamle idi. Bu onu petrol ve doğal gaz deposu Orta Asya'nın tam kalbine taşımış, ona Rusya ve Çin'in arasına bir kama gibi yerleşme olanağı da sağlamıştır. Böylece emperyalist akıl hocalarınca dünya egemenliğinin olmazsa olmaz koşulu kabul edilen Avrasya egemenliğine yönelik önemli bir adım atılmıştır. Halen tam bir batağa dönüşmüş bulunan ve çok yönlü faturası günden güne büyüyen Afganistan işgalinin buna rağmen yeni takviyelerle sürdürülmek istenmesinin gerisinde de bu büyük stratejik hesap vardır. ABD ve batılı emperyalistler, bu müdahaleyle Rusya ve Çin'e karşı elde ettikleri üstünlükleri ne edip edip korumaya çalışmaktadırlar. Afganistan bu açıdan ABD için Irak'tan çok daha önemlidir. Irak'tan asker çekmek yanlısı "ılımlı" başkan adayı Obama'ın Afganistan daha çok asker göndermekten sözetmesi bundan dolayıdır. Afganistan batağından çıkış çareleri arayan NATO'dan gerekirse Talibanla da uzlaşılabileceğini ilişkin seslerin yükselmesi ve bu doğrultuda örtülü bazı ilk girişimlerin yaşanması da bu çerçevede anlam kazanmaktadır. Amaç sonuçta Afganistan mevzisini korumaktır, ne pahasına olursa olsun. Bu mevzinin yitirilmesi, özellikle ABD için, dünya egemenliği hayallerinin tümden çökmesi anlamına gelecektir.

Rusya'nın Gürcistan'a yönelik savaşı ise, tersinden, ABD kuşatmasına karşı bir önemli çıkış oldu ve çok kutuplu dünya sisteminin bölgesel bir savaşla uygulamaya konulması anlamına geldi. Bu farklı özelliği ile o, uluslararası ilişkilerde yeni bir dönemi de başlattı. Bugüne kadar savaşa dayalı bu tür çıkışlar hegemon güç ABD'den gelir, tüm öteki emperyalist güçler ise buna bir biçimde katlanmak, ya da Avrupalı emperyalistler örneğinde olduğu gibi, onun yedeğinde bizzat katılmak zorunda kalırlardı. Gürcistan savaşı ise Rusya'nın ABD'nin etki sahasına dolaysız bir müdahalesi oldu ve o bunu hemen ardından ABD hegemonyasını bundan böyle tanımayacağı meydan okuması ile birleştirdi. ABD bunun rövanşını alamaz da Rusya'yı yeniden hizaya sokamazsa eğer, ki bu da kolay görünmüyor artık, bu olay tek kutuplu dünya döneminin sonunu işaretleyen bir dönüm noktası anlamına gelecektir.

Amerikan işbirlikçileri için sıkıntılı dönem

Türkiye emperyalist dünyada kızışan bu büyük mücadelede Amerikan emperyalizminin, daha genel planda ise batılı emperyalistlerin safındadır. ABD'ye göbekten bağımlılığı, Avrupalı emperyalistlerle ilişkileri, NATO üyeliği ve İsrail'le özel ilişkileri, Türk burjuvazisini ve devletini dört ayrı koldan bu aynı emperyalist safa bağlamaktadır. Türkiye halen Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki en önemli savaş ve saldırı üssüdür. ABD ve fsrail'le kurulmuş üçlü bir saldırgan askeri mihverin bir parçasıdır. NATO'nun Ortadoğu'daki ve Kafkasya'daki ileri karakoludur. Batılı emperyalist ittifakın hedefi durumundaki Rusya ve İran gibi ülkelerle olan ekonomik ilişkilerine, ayrıca İran'la Kürt halkına karşı kurduğu

ittifaka rağmen, mücadelenin daha genel sahnesinde bu ülkelere karşı batılı emperyalistlerin hizmetindedir.

Son olarak 2005 yılında güncellenen ve devletin stratejik tercihlerini ve politikalarını içeren Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde, "ABD ile ilişkilerin tarihsel değerde ve çok yönlü" olduğu özenle vurgulanarak, "Türkiye'nin ABD ile ilişkileri Orta Asya, Balkanlar, Güney Kafkasya, Ortadoğu politikaları bakımından stratejiktir. Bu konularda işbirliği, dayanışma Türkiye'nin çıkarınadır." denilmektedir. Bu stratejik belirleme, dünya egemenliği üzerine sürmekte olan büyük mücadelede Türk burjuvazisinin yerini ve safını tüm açıklığı ile otaya koymaktadır.

Nitekim onun dış politika pratiği de buna uygundur. Türkiye halen Balkanlar'da ve Afganistan'da ABD ve NATO safında işgalci güç olarak yer almaktadır. Irak'taki işgalin en en önemli destek üssüdür, Kafkaslar'da ABD taşeronluğu yapmaktadır, Lübnan'da asker bulundurmaktadır, İsrail ile çok yönlü yakın ilişkileri içerisindedir ve ABD-İsrail ikilisi ile yıllık düzenli askeri tatbikatlar yapmaktadır. Özetle Türk burjuvazisinin safı bellidir. O bölge halklarına karşı Amerikan emperyalizminin safındadır ve bu lanetli tarihsel çizgisini yakın yılların bölgeyi saran sıcak gelişmeleriyle ayrıca kanıtlamıştır.

Fakat dış politikada, özellikle de bölgesel dış politikada, onun için asıl sıkıntılı dönem şimdi başlamaktadır. Zira son dönemin yeni gelişmeleri halklara karşı nispeten rahat bir biçimde uygulanan bu işbirlikçi politikaya temel önemde yeni bir boyut eklemiştir. Türk burjuvazisi ve devleti şimdiden itibaren Amerikan emperyaliminin safında Rusya'ya ve İran'a karşı da durmak zorundadır. Bu ise genel tercihler yönünden değil fakat uygulama yönünden göründüğü kadar kolay değildir. Gürcistan krizi bu alandaki güçlüğü tüm çıplaklığı ile ortaya çıkardı.

Bugüne kadar safı batı emperyalizminden yana olan ve kendi jeostratejik konumunu bölge üzerinden onlara adeta pazarlayan Türk burjuvazisi, öte yandan batının doğrudan ya da dolaylı biçimde hedefi durumundaki bölge ülkeleriyle buna rağmen kârlı iş ilişkileri kurabiliyordu. Rusya ve İran'la ilişkiler bunun örneği idi. Türk burjuvazisinin her iki ülke ile de kapsamlı ekonomik-ticari ilişkileri var. Dahası petrol ve doğal gaz yönünden her ikisine belirgin biçimde bağımlı.

Uluslararası ilişkilerdeki son kriz bu ikili konumu zorlayan sonuçlarını şimdiden göstermiştir. NATO savaş gemilerinin boğazlardan Karadeniz'e çıkışına verilen izin Rusya ile ilişkilerde anında etkisini göstermiş, Rusya açıkça ilan etmese de ticari ilişkileri şimdiden sınırlama yoluna gitmiştir. Bu daha işin başıdır. İlişkilerdeki daha büyük krizler ve dış politikadaki açmaz kendini asıl bundan sonra gösterecektir. Artık bir tarafın ileri karakolu iken öteki tarafı da kârlı ilişkilerle idare etmek dönemi geride kalmıştır. Rusya-ABD ilişkilerinde gerginlik tırmanırsa eğer, ki öyle de görünüyor, bunun böyle olacağı hemen hemen kesindir. Aynı şey İran'a yönelik muhtemel bir emperyalist-siyonist saldırı durumu için de geçerlidir.

Güncel uluslararası gelişmelerin Türk burjuvazisi için yarattığı tek sıkıntı bu değildir. Dünya ekonomisinde büyümekte olan krizin Türkiye ekonomisine yansımalarının sonuçları belki bundan da ağır olacaktır. Nitekim bunun da ilk işaretleri daha şimdiden görülmektedir. ABD'den gelen her iflas haberinin İstanbul borsası üzerinden anında yankılanması bunu göstermektedir. Kendi sorunları zaten sürekli büyümekte olan ve 2001 çöküşünün ardından girdiği nispeten rahat dönemin sonuna yaklaşmış bulunan Türkiye ekonomisi, ABD ekonomisindeki başaşağı gidişin sonuçlarını dolaysız olarak ve en ağır biçimde yaşayacak ekonomilerden biridir.

Türkiye rejim krizinden çok boyutlu bir düzen krizine doğru yol almaktadır.

EKİM

"Politika yapma" ve "güç olma" sorunu...

İhtilalci örgütü geliştirmenin hayati önemi!

Partimizin onuncu yılını doldurmak üzere olduğu siyasal yaşamının en önemli gündemlerinden birini örgüt ve kadro sorunları oluşturmuştur. Elbette örgüt ve kadro sorunu her dönem büyük bir önem taşır. Dolayısıyla partinin temel gündemlerinden biri olmasından daha doğal bir şey olamaz. Fakat sorunun bizim partimizin gündeminde tuttuğu yer, çok daha özel nedenlerden, etkenlerden ve süreçlerden ileri gelmektedir. Partinin yaşadığı süreçlerden kaynaklı özgünlükler içermektedir.

Partimizin kuruluş kongresinde örgüt ve kadrolaşma alanında saptanan görevlerin yerine getirilmesi, kongrenin hemen ardından karşılaşılan düşman saldırıları ve yarattığı sorunlar nedeniyle büyük oranda aksamış oldu. Partinin kendi içine döndüğü, yüzyüze kaldığı sorunları aşmak için büyük bir çaba içine girdiği aynı dönem, dünyada ve Türkiye'de önemli gelişmelerin de arifesiydi.

Tasfiyecilik ve reformizmin tırmanışı

'96 1 Mayıs'ından sonra inişe geçen sınıf ve kitle hareketi koşullarında sol hareket saflarında güç kazanan tasfiyeci ve reformist etki, '99'daki İmralı teslimiyetiyle iyice baskın hale gelmişti. Ulucanlar saldırısı, yoldaşlarımızın da merkezinde olduğu büyük devrimci direnişe çarpsa da, devletin uyguladığı vahşet ve katliam, hapishaneler başta olmak üzere genel olarak toplumsal muhalefete yönelik gözdağına dönüşerek, tasfiyeci reformizmin etkinliğini büyütmesine uygun bir ortam yarattı. Aynı günlerde AB'ye ilişkin hayaller de devreye sokulmaktaydı.

2000'in başından itibaren hapishaneler üzerinden devrimci harekete yöneltilen saldırılar, F tiplerini hayata geçirmek üzere iyice tırmanışa geçti. Bu saldırıyı göğüslemek hedefiyle örgütlenen Ölüm Orucu direnişine devletin yanıtı, 19 Aralık katliamı ve devrimcileri F tiplerine kapatmak oldu. Sermaye devleti bir kez daha sınıf ve kitle hareketine, onun en ileri kesimleri üzerinden gözdağı vermiş, böylece tasfiyeciliğin ve reformizmin etkinliğini artırmasına yeni bir katkı sunmuştu. Üstelik hapishaneler tarihindeki bu en büyük saldırısını AB demokratikleşmesinin gereği ("Hayata dönüş!") olarak sunma yüzsüzlüğü sergilemeyi de ihmal etmedi. Elbette bu propaganda ile aynı zamanda, solun siyasal varlık alanını tümüyle reformizm ve tasfiyecilikle zehirlemeyi hedefliyordu.

Ölüm Orucu direnişi devletin saldırısını püskürtmeye yetmedi. Hapishaneler üzerinden süren mevzi savaşını bu anlamda sermaye iktidarı kazandı. Bunun az-çok netleştiği bir dönemden itibaren, bizzat direniş süreci devrimci saflardan tasfiyeci-reformist bir havanın esmesinin önemli bir etkenine dönüştü. Devrimci hareket saflarında yaşanan politik ve örgütsel kırılmalarla birlikte siyasal atmosferdeki reformist ton ağırlığını iyice pekiştirdi.

Aynı dönem, 11 Eylül saldırısının ardından, dünya çapında emperyalizmin saldırganlığını tırmandırmasına, savaş çığırtkanlığının ayyuka çıkmasına, toplumsal muhalefete karşı faşist baskı ve terörün boyutlanmasına, bu çerçevede polis devletlerinin tahkim edilmesine tanıklık etmekteydi. Bu atmosferi büyük bir fırsata dönüştürüp terör devletini alabildiğine tahkim eden Türkiye'de ise, her türlü hak gaspı ve saldırı "AB'ye uyum", "demokratikleşme" vb. rüzgarıyla perdelenmeye çalışılıyordu. Bunun ne oranda etkili olabildiğini, tasfiyeci legalizme ve reformist cereyana nasıl bir güç kattığını, o dönem devrimci saflarda, "Avrupa

tipi demokrasi"nin burjuvazi için ihtiyaç olduğu, burjuvazinin buna yöneleceği, artık buna göre konumlanmak gerektiği yönlü teorilerin ileri sürülmesi, çarpıcı bir şekilde göstermektedir.

Devrimci cephede erozyon

'99 ve ÖO'ları döneminin bir yanda bilinçlerde, diğer yanda örgüt ve kadro alanında yarattığı tahribat, birbirini besleyerek fiziki tasfiyelere yolaçabildi. Ya da çoğu durumda, fiziki tasfiyenin devlet eliyle gerçekleştirilmesinin yolunu düzleyen bir tür örgütsel oportünizme ve liberalizme kaynaklık etti. Yaşanan örgütsel ve kadrosal kayıplar, devrimci örgüt iradesini sürekli erozyona uğratan bir rol oynadı.

2000'li yılların politik mücadelesinin karakteri bu temel üzerinde şekillenmiştir. Genel olarak dünyada esen gericilik rüzgarları, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin içine itildikleri hareketsizlik cenderesi, siyasal atmosferde tasfiyeci legalizm ve reformizmin ağırlığı, devrimci örgüt ve kadro alanında uğranılan kayıplar, devrimci örgüt iradesinde yaşanan zayıflama, bunların tümü bir arada, gelinen yerde tartışmasız bir şekilde kendine uygun bir politik mücadele anlayışı, kendine özgü bir politika yapma tarzı yaratmış bulunuyor. Örgütlerin kendi iç işleyişlerinden örgütler arası ilişkilere kadar devrimci parti ve grupları etkileyen bir politik düzey ve tarzla karşı karşıyayız.

Artık bazıları açısından, devrimcilik-yasadışılık iddiası sürdürülürken, örgütsel işleyişin, üstelik bile bile, devletin rahatça denetleyebildiği bir şekilde yürümesi, artık çok da yadırganacak bir durum değil. Örneğin düşmanın en etkin denetleme-takip aracı olan telefonun kullanılması değil, kullanılmaması tuhaf gelebiliyor bazı devrimci örgütlere. Ya da örneğin, ilkesel önemde sayılan taktik ittifaklar politikasında öncelikli muhatap durumundaki ciddi devrimci güçler değil, bir takım dejenere çevreler çok daha fazla ciddiye alınabiliyor. Örneğin sizinle birlikte örgütledikleri bir eyleme destekçi olarak katılan irili ufaklı çevreleri sayarken, devrimci muhatap kabul ettikleri bir özne olarak sizin adınızı anmamak için ellerinden geleni yapabiliyorlar. Veya, 8 Mart gibi tarihsel bir devrimci etkinliğin içini boşaltmaya, onu sınıf özünden koparark yozlaştırmaya katkı sunmak sorun olmayabiliyor. En dikkate değer olanı ise, bu tutumların artık devrimci çevreler tarafından yadırganmıyor olması.

Benzer bir tutumla Kürt sorunu üzerinden karşılaşıyoruz. Ulusal sorunda marksist-leninist yaklaşım tüm açıklığı ile orta yerde dururken, marksist-leninist olmak iddiasındaki birçok devrimci grup, '90'lı yıllar boyunca devrimci saflarda cepheden mahkum edilen ve aşağılanan kaba bir kuyrukçuluğu ısrarla sürdürebiliyor. Seçim dönemlerinde ise ilkesizliğin, tutarsızlığın bini bir paraya dönüşüyor. "Politik kuvvet olmak" adı altında her türlü devrimci ilke ve yaklaşım dudak bükülerek bir yana itilebiliyor. Komünistler dışında kimse de dönüp, bu nasıl bir devrimciliktir demek gereği hissetmeyebiliyor.

2000'li yıllarda partili güçler ve sorunlar

Partimiz bütün bu süreç boyunca, stratejik hedefleri ve ilkesel çizgisine sıkı sıkıya bağlı tutarlı devrimci taktik-politikalarla, bu anlamda devrimci bir politik faaliyetle yolunu yürüdü. Temel meselelerdeki devrimci tutumuyla, sol akımlar içinde devrimci bir ağırlık merkezi, tasfiyeci legalizme, liberal reformizme ve kuyrukçu oportünizme karşı ayrıştırıcı bir devrimci odak olmaya çalıştı. İşçi sınıfının bağımsız devrimci tutumunun taşıyıcısı ve uygulayıcısı oldu.

Öte yandan partimiz bu süreçte ağırlıklı olarak, kendisine yönelen saldırılar sonrasında öne çıkan, çalışmanın yükünü omuzlayan güçler üzerinden yürütülen bir açık alan çalışmasına yaslandı. Hem genel planda zorlu, hem de kendi süreçleri açısından "zor dönem" diye tanımladığı bu dönem boyunca politik faaliyet kapasitesini, eylem ve etkinlik gücünü, kitle tabanını büyütmeyi başardı.

Ama bütün bunları yapabilmek, kendi başına örgütsel güçlenme ve kadrolaşma alanında belirlediği hedeflere ulaşmayı sağlayamazdı. Faaliyetin ağırlık merkezindeki bu kaymanın giderilmesi, bunun örgüt ve kadrolaşma alanında yarattığı sorunlara

müdahale edilmesi gerekiyordu. Nihayet 2. Kongre ile buna köklü müdahaleler yapıldığını, henüz yeterince sonuç üretmese de sonrasında atılan adımları biliyoruz.

Nasıl ki kendi başına politik faaliyet yürütmek örgütsel güçlenme ve kadrolaşma sağlamıyorsa, kendi başına örgütsel planda atılan adımlar, yapılan düzenlemeler de istenilen ilerlemeyi sağlayamaz. Bunlar ancak bu alandaki sorunların aşılmasının temel ön koşullarının oluşturulması, bu çerçevedeki ilk görevlerin yerine getirilmesi anlamına gelir.

Atılan adımlardan sonuç alabilmek aynı zamanda, Partili tüm güçlerde bir zihniyet yenilenmesini gerektirmektedir. Özellikle 2000'li yılların politik atmosferinin ürünü olan çarpık "politika yapma tarzı"nın etkilerine maruz kalarak şekillenmiş devrimciler payına bu zihniyet yenilenmesi hayati bir önem taşımaktadır. Zira parti saflarında toplam faaliyetimizin yükünü taşıyan yoldaşlar arasında bu etkiyi şu ya da bu ölçüde taşıyanlar azımsanmayacak bir orandadır.

Yeni güçlerin eğitimindeki zayıflık alanları ve yakın önderlik

Partimiz tüm iradi çabalara rağmen, çalışma tarzının toplamından kaynaklanan sorunların da etkisiyle, güçlerinin tek yanlı gelişmesi gerçeğini değiştiremedi. Güçlerini illegal ihtilalci temelde çok yönlü eğitip yetkinleştirerek kadrolaştırmaktan alıkoyan en temel etken, gerek pratik deneyimi gerekse teorik-ideolojik düzeyi bugünkü güçlerine nazaran ileri olan yetişmiş kadrolarını büyük oranda kaybetmiş olmasıdır. Zira kadroyu kadro yapan niteliklerin (ideolojik kimlik, devrimci-militan kimlik, sınıf kimliği, örgütsel kimlik), bu anlamda Partinin çok yönlü birikiminin yeni güçlere aktarılması, somut ve yakın bir önderlik altında gerçekleşebilecek olan pratik siyasal bir eğitim süreciyle mümkündür. Bu, önderlik planında deneyimli kadroların sınırlılığı nedeniyle yeterli ölçülerde yapılamadığı koşullarda, devrimci mücadeleye adım atan insanlar daha çok kendi bildiği/ yapabildiği şeyi yapar ve doğal olarak bu pratiğin şekillendirdiği bir kimlik kazanır.

Uzun yıllar saflarımızda yer alan, pratik içinde büyük bir iradeyle koşturan çoğu yoldaşımızın hala ideolojik, politik, örgütsel, savaşçı militanlık, vb. alanlarda çok boyutlu bir eğitim sorunu ile yüzyüze olmalarınının bir nedeni de budur. '80 sonrası dönem ile hapishane direnişlerinde yükü omuzlayan '90'lı yılların kadrolarının şu ya da bu şekilde yitirilmesi, o güne kadarki devrimcilik deneyimi ve örgüt kültürünün 2000'lerde devrimcileşen genç kuşaklara aktarılmasını önemli ölçüde sekteye uğrattı. Bu dönemin devrimcilerinin büyük bir kısmı, tasfiyeci legalizmin, liberal reformizmin baskın olduğu bir siyasal atmosferin etkisi altında bir devrimcilik anlayışı edindiler. Örgüt kimlikleri, geçmiş deneyimlerin birikimini taşıyan yetkin kadroların bizzat pratik içindeki yakın önderliği olmaksızın şekillendi.

Bir de buna, kendisini ileri bir siyasal kapasiteyle üretebilen illegal ihtilalci örgüt zemininden uzaklık eklendiğinde, tek yanlı gelişim, politikada mekanik anlayış ve tarz, örgütte kendini değişik biçimlerde dışa vuran bürokratizm, birey-örgüt ilişkisinde çevrecilik vb. zaaf ve zayıflıkların boy vermesi kolaylaştı.

"Politika yapmak" ve "güç olmak" sorunu

Bu zaafları ve zayıflıkları kurutmanın yolu, devrimci bir örgüt aracılığıyla yürütülecek ve her adımda onu büyütecek sistematik, hedefli, kesintisiz bir siyasal sınıf faaliyetidir. Siyasal sınıf çalışmasına bağlanmayan herhangi bir politik faaliyet, bizi stratejik hedeflerimiz açısından bir milim ileri götürmez. Bu yüzden "politika yapmak" üzerinden tanımlanan tüm çalışmalar yeni dönemde gözden geçirilmeyi fazlasıyla hak etmekte, sözkonusu "zihniyet yenilenmesi"nin en önemli boyutunu oluşturmaktadır.

Son on yılın siyasal-örgütsel süreçleri içinde şekillenmiş devrimciliğin en önemli kusurlarından biri, tam da "politika yapmak" alanındadır. Güçlülük üzerine, politik faaliyet kapasitesi üzerine zaman zaman yapılan bazı vurgular, bu kusurun veya zaafın görülüp anlaşılmasını, dolayısıyla aşılmasını zora sokmaktadır.

Politika ve güç ilişkisi çarpık kavrandığı, bu ilişkiye mekanik, tek boyutlu bakıldığı her

durumda, politika yapmak alanında zaaflı bir pratik sergilemek kaçınılmazdır. Konunun en kapsamlı tartışıldığı dönem Kuruluş Kongremizdir. Devrimci taktiğin sorunları bağlamında en başta bu sorun tartışılmaktadır. Devrimci sınıfın partisi olarak toplum düzeyinde güç olmanın, sınıf adına toplum düzeyinde politika yapmanın ne denli yakıcı bir ihtiyaç olduğu saptanmaktadır. Politika yapmak için güç olmak gerektiği, güç olmak için de politika yapmak gerektiği ifade edilerek, güç/politika ilişkisi diyalektik bir bakışla ortaya konulmaktadır. Buradan, bugünkü güç ve olanaklarınız ne ise onun üzerinden politika yapmanız gerektiği sonucu kendiliğinden çıkmaktadır. Parti bu anlamda politika yapma yeteneğini partili kimliğin en temel öğelerinden biri olarak tespit etmektedir.

Partimiz açısından güç olmak, bilimsel sosyalizmi işçi sınıfı hareketiyle birleştirmek, kendisini işçi sınıfının bağrında illegal ihtilalci temelde inşa etmektir. Zira burjuvaziyle savaşımında işçi sınıfının en büyük silahı devrimci sınıf partisidir. Bir başka deyişle parti, burjuvaziyle savaşında örgütten başka silahı olmayan proletaryanın en ileri, en zorunlu, en hayati örgütsel yapılanmasıdır. İllegal temelde örgütlenmek zorundadır, çünkü burjuvaziyle sonuna kadar savaşabilmesi için olduğu kadar, varlığını sürdürebilmesi de buna bağlıdır. Çünkü o hedefledikleriyle, ideolojisiyle daha baştan düzenin içine sığmamaktadır.

Güç ve devrimci örgüt

Partinin toplum düzeyinde güç olması, ancak buna uygun bir örgütlenmeyle, bu doğrultudaki bir örgütsel güçlenme ve kadrolaşmayla ve elbette bunun tek yolu olarak sınıf zemininde sürekli politika yapmakla başarılabilir. Nitekim, güç olmak için politika yapmak denilirken, en dar anlamda kastedilen, siyasal sınıf çalışması içinde -bu anlamda politika yaparak- devrimin gücünü oluşturmaktan, onu biriktirmekten, büyütmekten başka bir şey değildir.

Ya da farklı bir şekilde söylemek gerekirse; toplum çapında politika yapmanın, bunu sağlayacak aracı inşa etmekten, onu sürekli bir şekilde geliştirmekten başka yolu yoktur. Bu anlamda politika ve örgüt birbiriyle sıkı bir ilişki içinde değilse, yani araçla eylem, araçla hareket, araçla hedef karşılıklı olarak birbirini beslemiyorsa, orada temelli zayıflıklar var demektir. Bugün, yıllardır partinin saflarında mücadele eden yoldaşlarımız arasında bile, politika yapmayı, devrimin kuvvetini yaratmaktan, bu bağlamda devrimci örgütü büyütmekten kopuk ele alanlar olabilmektedir. Oysa içinde bulunduğumuz dönemde illegal devrimci örgütlülüğü büyütmek, bu anlamda örgütsel güçlenme ve kadrolaşma, politika yapmanın bağlandığı en temel halka olmak zorundadır.

Bugün genel olarak sol hareket, özelde de devrimci hareket cephesinde değerlerin, ilkelerin, stratejik doğrultunun kolayından yitirilebilmesinde politika-güç ilişkisine yönelik çarpık yaklaşım belirleyici bir yer tutmaktadır. Kimileri payına biraz iş yapabildikten, bir şekilde ifade kanalları bulabildikten, bu anlamda bir şekilde var olabildikten sonra, nasıl var olunduğunun bir önemi kalmayabiliyor. Kimileri için onun bunun peşinden sürüklenerek, düzenin icazet alanında hayat bulabilen reformist siyaset düzleminde barınmak her şeyden önde gelebiliyor. Kimileri ise politika yapmayı başka öznelerin gücüne yaslanmaktan, daha doğrusu eteğine yapışmaktan ibaret görüyor. Bu durumda, devrimci örgütsel varoluşa, ilkesel tutumlara, stratejik doğrultuya gerek de yer de kalmıyor!

Proletarya için illegal temellerde yükselen devrimci örgüt, devrimin zaferine dek herhangi bir araç değil, olmazsa olmaz hayati bir araçtır. Proletaryanın muazzam enerjisinin, çelik disiplininin, kolektivite yeteneğinin cisimleşeceği başlıca güçtür. Günümüzde bu gücü ayakları üzerine dikmeye, o sayede sınıfın toplum çapında politika yapmasını sağlayacak kuvveti yaratmaya odaklanmamış hiçbir çabanın devrimci iktidar savaşımında herhangi bir anlamı olamaz. Böylesi bir politika yapma tarzı, yalnızca görüntüyü ve günü kurtarmaya yarayan, geçici olmaya mahkum bir çabadır.

Bugün Parti'ye gerekli olan, sıkı sıkıya sınıf zeminine basan, her adımda illegal devrimci örgütlülüğü güçlendiren, çok yönlü bir kadrolaşmayı sağlayan devrimci politika yapmayı başarmaktır.

Pratiğimizden gereken sonuçları çıkarmayı bilelim!

Görevler ve yeterlilikler

"Benim bu konuda yeteneklerim sınırlı, daha iyi bir tercih yapılabilir."

"Yaparım ama daha önce hiç yapmadım, tam kafama oturmadığından kaygılanıyorum."

"Bu görev için ben çok uygun değilim, daha önce de hiç yapmadım, hem X bu işi iyi yapıyor, gene o üstlensin."

"İnsanların yetenek ve becerileri farklı farklı, herkes her işi yapamayabiliyor, neden bir zorlamaya giriyoruz"...

Planlamalar üzerinden gündeme gelen iş paylaşımlarında yer yer karşılaşılan itirazlardan küçük alıntılar bunlar. Söylemek gerekir ki, belli yönleri ile haklı itirazlar olarak kabul edilebilirler. Zira, herhangi bir planlamanın başarısı yalnızca o planlamaya dayanak olabilecek imkanların doğru tanımlanabilmesi ile değil, aynı zamanda buna uygun bir görevlendirmenin yapılabilmesiyle de doğrudan bağlantılıdır. Dolayısıyla, insanların özelliklerini doğru değerlendirmek, görev dağılımı yapılırken bu özellikleri gözetmek, her düzeydeki çalışma organımızın ortak bir tutumu olabilmelidir. Ve ortada kabaca bir işten kaçma durumu yoksa (ki tartışmaya çalışacağımız durum bu değildir), kişinin kendi beyanı, kendini yeterli-hazır bulup bulmaması da önemli bir veri olarak kabul edilebilmelidir.

Fakat görevlendirmeler sorununa her durumda kişiyi ve özelliklerini temel alan bir yerden bakılabilmesi de ne yazık ki mümkün değildir. Siyasal mücadelenin çok yönlü görevleri ile karşılaştırıldığında dar sayılabilecek bir kadro birikimine sahip olduğumuz gerçeği bile bunun neden böyle olamayacağını anlatmaya yeter. Bu, sorunun bir yanı.

Öte yandan, bir partinin görev ve işbölümü politikasına sadece mevcut görevlerin üstlenilmesi zorunluluğu yön vermez. Kendimizi somut durumdan soyutlayarak düşünelim. Ortaya çıkmış yeni görevleri göğüsleyebilecek güçler mevcut olduğu koşullarda, parti başka güçlerden de bu görevlere talip olmalarını istemeyecek mi? Onlarında çok yönlü gelişimini, değişik tecrübeler altında eğitimini önemsemeyecek mi?

Bunu önemsemeyen bir parti kendi iç gelişme dinamizmini kaybeder. Herkesin "iyi ve verimli" olduğu işi yapması adı altında kendi bünyesini bir tür bürokrasiye teslim eder. Her bir kadro kendi "iyi yapabildiği iş"in sınırlarına saplanır, çok yönlü gelişim süreci yaşamaktan mahrum birer memura dönüşme riski ile başbaşa kalır. Sorun bununla da sınırlı kalmaz. Böyle bir parti büyüyüp gelişen mücadelenin ortaya çıkardığı yeni imkanları değerlendirme, görevlerin altına girme gücü ve iradesini de kendinde bulamaz. Böylece yalnızca kendi iç gelişme dinamizmini değil genel olarak gelişme dinamizmini kaybeder.

Siyasal bir iddiaya sahip her devrimci örgüt güçlerinin çok yönlü gelişmesinin önemini bilir. Parti değişik özelliklere sahip güçlerin kolektif birliği olduğuna göre, bu gelişim sürecinin kişiden kişiye eşitsiz olmasından doğal birşey yoktur. Ama bu eşitsiz gelişim süreci birleşik bir yöne doğru evrilir-evriltilir. İdeolojik, örgütsel ve devrimci kimlik planında ortak birleşik zemin ve bunun yarattığı düşünüş ve eylem yeteneğinine sahip olmak olmazsa olmazdır. Bütün güçleri yaratılan en üst birikim düzeyine çıkarmaya çalışmak ise kesintisiz sürdürülmesi gereken bir çabadır. Böyle bir çaba ile birleştiği zaman "işbölümü", "uzmanlaşma" "doğru insan doğru yere" söylemleri anlam ve uygulanabilirlik zemini kazanır. İşte bu zeminde kişilerin yetenek, düşünüş ve algılayış "farklılıkları" birbirini tamamlayan bir güce dönüşür.

Başa dönersek, kişilerin yeteneklerinin eşit olması, herkesin her görevi aynışekilde

yapması mümkün olmayabilir. Ama bu beceriyi kazanma çabası devrimci gelişim sürecinin vazgeçilmez öğesidir. İçine girilen her yeni pratik, her yeni görev, bunların bıraktığı birikimler kişisel gelişim sürecinin temel dinamiğidir. Bunun için kişişu veya bu göreve önerilirken, esasta yetenek-yeterlilik sorunu üzerinden bakılamaz-bakılmamalıdır.

Ama denilebilir ki; "Ya planlamalarda sorumluluk üstlenenlerin donanımındaki sınırlar nedeni ile değerlendirilemeyen ya da heba edilen imkanlar... Yeterince başarıyla yerine getirilemeyen görevlerin hem genel olarak parti çalışmasına, hem de bu işleri üstlenen yoldaşların kendi gelişim sürecine yansıyan olumsuz etkileri..."

Bunlar elbette siyasal yaşamımızın gerçekleridir. Fakat bu olumsuz etkileri esas alarak görevlendirmeler sorununa bakmak, yetersizlik halini değiştirilemez bir olgu olarak ele almayı doğurur.

Ortada doğru bir ideolojik çizgi, buna dayalı bir program ve bu programa hayat vermeyi esas alan bir tarz varsa, bu, kadro ve militanların irade ve çabası ile birleşiyorsa, yetmezliklilerin aşılabileceği asgari bir zemin var demektir. Bu zeminde başarısızlıklar geçici, kazanımlar kalıcı olacaktır. Kişinin kendini aşabileceği esas alan siyasal pratiktir. Bu pratik içinde karşılaşacağımız her yeni durum/her zorlanma kendi sınırlarımızı aşmak, birikim ve deneyimimizi geliştirmek için bir imkandır. Bazı konulara kişisel yatkınlıklar bir yana konulursa, siyasal yaşamda önsel olarak yetenek, beceri, yeterlilik gibi olgular yoktur. Bunlar belli bir sürecin birikimi olarak kazanılır. Hiçbir yeni duruma da içine girmeden tam olarak hazır olmak mümkün değildir. Dahası hiçbir şüphe duyulmamalıdır ki, bugün üstlendiği sorumlulukları az-çok başarı ile sürdürdüğünü düşündüğümüz her yoldaşın da kendi yetersizlikleri noktasında bizlere söyleyebileceıi çok şey vardır.

Kendi yetersizliklerimizin parti çalışmasında yaratabileceği olumsuz etkiler konusunda kaygılanmak elbette sorumlu bir tutumdur. Tabii ki, eğer bu kaygılar kendimizi geliştirmek, sınırlarımızı aşmak, yetersizliklerimizle mücadele etmek çabası ile birleşiyorsa. şu veya bu yetersizliği görmek ve bunu hesaba katmak ile bunlara saplanıp kalmak iki farklı tutumdur.

Öte yandan, partinin olağanüstü durumlar hariç, belli zorunluluklarla karşı karşıya kaldığı durumlarda dahi yaptığı görevlendirmeleri enine boyuna tartıştığından kuşku duyulmamalıdır. Buna rağmen böyle bir tercihte bulunuyorsa, ya kişiyi onun kendisini gördüğünden farklı değerlendiriyordur, ya da eksikliklerinin yol açabileceği zaafları göğüslemeye hazırdır. Bu durumda kişinin partinin kolektif birikimine güvenmesi en doğru bir tercihtir. Kişinin kendisini tanıdığı kadar parti kolektifinin de onu tanıdığı, yeteneklerini ve ihtiyaçlarını sezinleyebildiği düşünülebilinmelidir.

Doğru ele alındığı koşullarda, büyük-küçük her yeni görev kişinin kendi sınırlarını aşmasının, mevcut yeteneklerini geliştirmesinin, birikimini ilerletmesinin manivelasıdır. Bir partinin kişinin gelişim sürecine yaptığı en önemli müdahalelerden biri de budur. Örgütlü kişi bu süreçte asla yalnız değildir. Arkasında partinin yönlendiriciliği, toplam birikimi ve deneyimleri vardır. İşte yetersizliklerimizi aşmada, donanımızdaki sınırları geride bırakmada altın anahtar, bu birikimin içseleştirilmesinde saklıdır.

Eğer kendimizi belli sınırlara hapsetmez, partinin toplam birikimlerine dayanarak kendimizi bugünün ve yarının görevlerine hazırlarsak, siyasal pratiğin omuzlarımıza yüklediği görevleri layıkınca yerine getirebiliriz. Böyle bir bakışın yön verdiği çaba ile örülen bir pratik er ya da geç sonuçlarını üretir. Başarısızlıklar yaşansa da geçici, başarılar ise bazen uzun vadeye yayılsa da kalıcı olur. Elbette aşırı subjektif bir bakışla olaylara ve olgulara yaklaşmak gibi bir tuzağa da düşmemeliyiz.

Tabii ki her birimiz şu veya bu işi yerine getirirken tüm çabamıza rağmen yetersiz kalabiliriz. Bu yetersizlik önemli sonuçlara da yol açabilir. Ama yeterli çaba, özveri ve kararlılık varsa, soyut bir yeterlilik tartışması yapılamaz. Lenin'in Napolyon'dan alıntılayarak kullandığı gibi; *"Kavgaya girilir, sonrası görülür"!* Biz yeter ki pratiğimizden gereken sonuçları çıkarmayı bilelim!

İşçi sınıfının devrimci partisi TKİP 10. Yılında!..

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

10. Yılını kutlayan Türkiye Komünist İşçi Partisi'nden işçi sınıfına, emekçilere, tüm ezilenlere ve sömürülenlere!..

Sınıflara ve sömürüye dayalı bir toplumda yaşıyoruz!

Sınıflardan oluşan ve sömürüye dayanan bir toplumda yaşıyoruz. Toplumumuz çıkarları birbirine taban tabana zıt iki temel sosyal kamptan oluşuyor. Bir tarafta bir avuç asalaktan oluşan sömürücüler kampı, öte tarafta toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçiler kampı. Ezenlerden ve ezilenlerden, sömürenlerden ve sömürülenlerden oluşan bu iki ayrı dünyayı, toplumun iki temel sınıfı temsil ediyor. Sömürücü asalakların temsilcisi olarak sermaye sınıfı ve emekçi yığınların temsilcisi olarak işçi sınıfı.

Kapitalist mülkiyet ve zenginlik tekeli sömürünün temelidir!

Kapitalist temellere dayalı toplumumuzda üretim aygıtı ve birikmiş zenginliklerin ezici bir bölümü sermaye sınıfının elindedir. Tüm fabrikalar, büyük işletmeler, bankalar, sigorta şirketleri, bütün bir iletişim ve ulaşım ağı, büyük araziler ve tarım çiftlikler, sırtını uluslararası sermayeye dayamış bir avuç işbirlikçi asalağın mülkiyetindedir. İşçi sınıfı ve emekçiler ise çalışarak yarattıkları muazzam zenginliklere rağmen yokluk ve yoksunluk içinde yaşamaktadırlar. Emekçilere yaşamı zindan eden sistemli sömürü çarkının temelinde kapitalist mülkiyet tekeli var. Sermaye haramilerinin saltanatı ve sefahatı buna dayanmaktadır.

Kapitalist devlet sermaye sınıfının elinde ve hizmetindedir!

Sermaye sınıfı yalnızca ekonomik ve mali gücü değil siyasal gücü de elinde tutmaktadır. Mevcut kapitalist devlet bu sınıfın devletidir. Herşeyi ile onun elinde, tüm mekanizması ile onun hizmetindedir. Ordu, polis, bürokrasi, parlamento, hükümet, mahkemeler, hapisaneler, tümü bir arada bu sınıfın zor ve baskı aygıtını oluşturmakta, ezilenlere ve emekçilere karşı kullanılmaktadır. Kapitalist devlet sömürünün ve zulmün birleşik saltanatını temsil etmekte, ona hizmet etmekte, onu korumakta ve kollamaktadır.

Kurtuluşun yolu sınıflara ve sömürüye dayalı toplum düzenini yıkmaktan geçer!

Kölece koşullar altında çalıştırılıp sefalete mahkum edilen işçilerin ve emekçilerin kurtuluşu, kurulu düzeni yıkmaktan geçmektedir. Sermaye sınıfının iktidar tekeli parçalanmalı, iktidar her düzeyde işçilerin ve emekçilerin eline geçmelidir. Bu, devrim demektir! Sermaye sınıfının mülkiyet tekeli parçalanmalı, üretim araçları ve birikmiş zenginlikler tüm toplumun ortak mülkiyeti haline getirilmelidir. Bu, sosyalizm demektir! Sınıfları ve sömürüyü yoketmenin, insanın insan tarafından sömürülüp ezilmediği bir topluma ulaşabilmenin, halklar arasında özgürlüğe ve eşitliğe dayalı kardeşçe ilişkiler kurabilmenin yolu buradan geçmektedir. Kurtuluş devrimde, çözüm sosyalizmdedir!

Sınıfların ve sömürünün olduğu yerde sınıf mücadeleleri kaçınılmazdır!

Sınıfların, dolayısıyla sömürünün, dolayısıyla büyük sosyal eşitsizliklerin, dolayısıyla baskının ve zulmün olduğu bir toplumda, kaçınılmaz olarak sınıf mücadelesi de olur ve kesintisiz biçimde sürer. Bu mücadele toplumumuzda da var. Dün de vardı, yarın da olacaktır. Ta ki sınıflara ve sömürüye, baskıya ve eşitsizliklere dayalı toplum düzeni ilelebet alt edilene kadar...

Sermaye sınıfı her düzeyde örgütlüyken emekçiler örgütsüzdür!

Bu mücadelede halen sermaye sınıfı güçlüdür ve üstün konumdadır. Çünkü egemen sınıf olarak o, kendi çıkarları konusunda son derece bilinçlidir ve her düzeyde örgütlüdür. Devlet iktidarından düzen partilerine ve TÜSİAD/MÜSİAD türü örgütlere kadar. İşçi sınıfı ve emekçiler ise kendi gerçek çıkarları konusunda bilinçsiz, örgütsüz ve dağınık durumdadırlar. İşçilerin halen tek kitlesel sınıf örgütü sendikalardır. Onlar da büyük bölümüyle burjuvazinin denetimindedirler. Sermaye sınıfının gücü aynı zamanda buradan, işçilerin ve emekçilerin örgütsüzlüğünden gelmektedir.

İşçi sınıfının gücü, birliği ve örgütlenmesinde yatar!

Emekçilerin öncüsü olarak işçi sınıfının en büyük silahı, birliği ve örgütlülüğüdür. Sınıf bilincine dayalı bu birlik ve örgütlülük, sermaye sınıfı karşısında etkin bir güç olabilmenin olmazsa olmaz koşuludur. Sömürü ve zulüm çarkının işleyişini bozmanın, giderek de kırıp atmanın yolu buradan geçer. Burjuvazi bunu çok iyi bildiği içindir ki, kitlelerin örgütlü birliğini her zaman baş hedef olarak seçmiştir. Örgütlü burjuvazi, örgütsüz yığınlar ister.

Devrimci sınıf partisi temel önemdedir!

Her düzeyde örgütlü sermaye sınıfı karşısında işçi sınıfı da her düzeyde örgütlü olmak zorundadır. Fabrika komitelerinden sendikalara ve her türden öteki sınıf örgütüne kadar. Fakat işçi sınıfı örgütlenmesinin en temel ve belirleyici düzeyi parti örgütlenmesidir. İşçi sınıfının devrimci partisi onun örgütlenmesinin en ileri ve üst biçimidir. İşçi sınıfı bilimiyle donanmış ve en sağlam biçimde örgütlenmiş böyle bir parti, işçi sınıfının her günkü mücadelesine önderlik etmekle kalmaz, onun temel çıkarlarını ve uzun vadeli hedeflerini de en iyi biçimde temsil eder. Sınıf hareketiyle sağlam bağlar kurmuş, onun en bilinçli, militan ve fedakar üyeleriyle saflarını oluşturmuş böyle bir parti, sermayeye karşı zorlu mücadesinde işçi sınıfının en güçlü silahıdır. Böyle bir parti önderliğinde kenetlenmiş bir işçi sınıfı, toplumun tüm öteki ezilen ve sömürülen katmanlarını da ardından sürüklemeyi başarabilir ve böylece sömürü ve zulüm düzenini yerle bir edebilir.

TKİP: Sınıfın, devrimin ve sosyalizmin partisi!

Birbirini izleyen faşist askeri darbeler altında çok büyük fiziki güç kayıplarına uğramış olsa da toplumumuzun zengin bir devrimci birikimi var. Bunun onuru dünden bugüne uzanan ve emeğin kurtuluşu davası uğruna büyük bedeller ödeyen mücadeleci kuşaklara aittir. Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) bu birikimin ürünüdür ve bugünkü mirasçısıdır. Partimiz geçmişin yanlışları ve zaaflarıyla hesaplaşma azmi, bundan gelecek için gerekli sonuçları çıkarma kararlılığı içinde doğmuştur.

TKİP, 10 yıl önce kuruluşunu ilan ederken konumunu, kimliğini, amaç ve hedeflerini tüm açıklığı ile ortaya koymuştur:

TKİP komünizmin partisidir!

"Partimiz komünist sıfatı taşımaktadır, o komünizmin partisidir. Nihai hedefi, toplumun sınıflara bölünmesine kesin bir biçimde son vermektir. Böylece bu bölünmeden doğan her türlü toplumsal ve politik eşitsizliği tamamen ortadan kaldırmak, onun ürünü olan her türlü kötülüğü kökünden yoketmektir. Baskının, sömürünün, her biçimiyle köleliğin ilelebet yokedildiği evrensel bir toplum düzenine ulaşmaktır."

TKİP devrimin partisidir!

"Partimiz devrimci bir kimlik taşımaktadır; o devrimin, proletarya devriminin partisidir. Bugün partimizin önündeki temel devrimci görev, burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılması, iktidarın işçi sınıfı tarafından ele geçirilmesidir. Sırtını emperyalizme dayamış mevcut burjuva sınıf egemenliği, bugün toplumumuzun karşı karşıya bulunduğu tüm temel toplumsal ve siyasal sorunların gerçek kaynağıdır. Bu sorunları çözmek egemen burjuva sınıfı devirmekten, onun egemenlik aygıtı olan mevcut devlet iktidarını şiddete dayanan bir

devrimle yıkmaktan, yerine işçi sınıfının tüm emekçilerin desteğine dayalı devrimci iktidarını kurmaktan geçmektedir. (...) "

TKİP işçi sınıfının partisidir!

"Partimiz işçilerin, işçi sınıfının partisidir. Partimizin işçi sınıfının temel çıkarları dışında bir çıkarı, temel amaçları dışında bir amacı yoktur. İşçi sınıfı toplumumuzu bugünkü çürüme ve kokuşmadan muzaffer bir devrimle çekip çıkarma yeteneğinde olan tek gerçek toplumsal güçtür. Devrimimiz ancak bu sınıfın önderliğinde başarıya ulaşabilir. Partimizin temel tarihi misyonu bu doğrultuda işçi sınıfına yol göstermek, ona hergünkü mücadelesinde önderlik etmektir. Bunda başarılı olabilmek için işçi sınıfıyla et ve tırnak gibi kaynaşmak partimizin en acil görevidir. Bu tüm öteki emekçi katmanlara, toplumun tüm öteki ezilen kesimlerine başarıyla önderlik edebilmenin de biricik maddi güvencesidir..." ***(TKİP Kuruluş Bildirisi'nden...)***

TKİP 10 yıllık mücadele tarihi boyunca bu çizgi üzerinde yürüdü. Bugün de aynı çizgide ilerlemekte, devrimci çalışmasını ve mücadelesini bu çizgi üzerinden sürdürmektedir. Konumu ve kimliği, amaç ve hedefleri açık ve nettir. Partimizin programı bunları içeren ve dosta düşmana ilan eden bir bayrak olarak göndere çekilmiştir. 10. Yılını kutlayan TKİP, işçi sınıfı ve emekçileri bu bayrak altında birleşmeye, bu amaç ve hedefler uğruna savaşmaya çağırmaktadır.

Yaşasın proletarya devrimi!

Yaşasın sosyalizm!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

İşyeri ve sektörler üzerinden...

(Baştarafı s.23'de)

kazanımlarını diğer işyeri ve sektörlere taşımak gerekmektedir.

Komünist Kamu Emekçileri'nin örgütsel sorunları ve işleyişi

İşyeri ve sektörleri temel olan bir yönelim ve çalışma tarzı üzerinden mevziler kazanma, bağımsız eylemler ve süreçler örgütleyebilme hedefiyle önümüzdeki kucaklamaya hazırlanan Komünist Kamu Emekçileri, örgütlü sınıf devrimcisi kimliğini güçlendirmek için de yeni döneme her açıdan hazırlanmak gerektiğini tespit ettiler.

Alanda kadrolaşmak, partili mücadeleyi büyütmek ve güçlendirmek için hem örgütsel işleyiş ve disiplin hem de marksist-leninist ideoloji ile kuşanmak gerektiğinin altını bir kez daha çizdiler. Partinin ideolojik-siyasal çizgisine, stratejik hedeflerine ve taktik politikalarına hakim olmak için sistematik bir eğitim çalışmasının önemini vurgulayarak, bunun gereklerini yerine getirmek için harekete geçtiler.

Partinin sınıf çalışması deneyimlerine yararlanmak, Parti'nin dönemsel değerlendirmelerini ve temel metinlerini sistematik olarak incelemek ve tartışmak, çıkarılacak sonuçlar üzerinden alana özgü somut politikalar üretmek noktasında daha fazla çaba harcamak gerektiğini tespit ettiler.

Örgütsel disiplinin ve devrimci kimliğin güçlendirilmesi, ancak buna uygun bir işleyişle mümkündür. Faaliyeti örgütleyen, sorunlarını tartışan, denetim mekanizmasını işleten ve önüne yeni görevler koyan bir işleyişi tüm çalışma alanlarında oturtmanın önemi açıktır. Bu ihtiyacın bilincinde olan Komünist Kamu Emekçileri, önümüzdeki dönemde buna uygun bir konumlanış içinde olacaklardır.

Alanda faaliyet yürüten tüm güçlerle gerçekleştirilen tartışma platformu önümüzdeki dönemin temel yönelimlerini belirlemiş, önemli tespitlerde bulunmuştur. Bundan sonrası için yapılması gereken, atılan her adım, kazanılan her deneyim üzerinden faaliyetin sorunlarını ve ihtiyaçlarını tartışan, çözüm üretmeye çalışan bir işleyişle çalışmayı güçlendirmektir.

Üç gün süren tartışma platformu, alandaki genç ve deneyimsiz güçlerimizin alanın sorunlarına hakim olabilmeleri ve deneyimlerin aktarılması noktasında da oldukça işlevli olmuştur.

Komünist Kamu Emekçileri önümüzdeki dönemi kucaklamak için her zamankinden daha fazla güç ve enerjiyle sürece yükleneceklerdir.

Bilmek ile öğrenmek arasındaki farkın hayati önemi!

Faaliyet yürüttüğümüz fabrikalarda yaşanan sorunlar karşısında işçilerin verdiği değişik tepkilerle karşılaşırız. Kimileri, "Müdür yaşanan sorunları patrona bildirmiyor, patronla direk konuşalım ya da mektup yazıp derdimizi anlatalım" ya da "Adamlar benden 5 koli mal istiyor, ben 3 koli çıkarır makineyi bozar otururum, o zaman görürler günlerini" der... Kimileri "bu işçilerden adam çıkmaz" derken, kimileri de işyerini terk etmekten ya da sabretmekten bahseder...

Normalde tüm işçiler genelde bir sorunun ancak ortak hareket edildiği takdirde çözülebileceğini bilir. Ancak sıralanan bu öneri ve düşünceler, yaşanan sorunlara karşı yapılması gereken ortak hareket etme/örgütlü mücadelenin yerine ikame edilen bireysel eylem ve bireysel tepki türleridir. Böylesi bireysel tepkiler işçinin sınıf bilincinin oluşmasını geciktirmekte ve patronların saldırılarına karşı pasif/edilgen kalmalarına, suskunlukla geçiştirmelerine neden olmaktadır. Süreklileşen böyle bir düşünce tarzı, işçinin kendi güçsüz ve yetersiz durumunu mutlaklaştırmasına ve diğer işçileri de öyle görmesine yolaçmaktadır.

Sermaye devleti, böylesi bir işçi profilinin oluşması için çok yönlü bir saldırı içindedir. Bu çarpık bilinci aşamayan işçiler, eylem anı gelip çattığında büyük ihtimalle pasif kalacaklardır.

İşçi sınıfı cephesinde yaşanan sorunlara karşı alınması gereken tutumun tersi olması gerektiği "bilindiği" halde böyle yaşanmaktadır.

Bu durum örgüt cephesinde karşımıza nasıl çıkıyor, kendini nasıl gösteriyor?

Bir olguyu bilmek ile uygulamak arasındaki fark nedir? Kendisini her açıdan geliştirmesi gerektiğini bilmesine rağmen, bir devrimcinin tutuk davranması ya da durduğu düzeyle yetinmesi olağan karşılanabilir mi?

İç dünyasında zaaflarıyla mücadele etmeyen bir devrimcinin, kitlelerle, yoldaşlarıyla ve partisiyle ilişkisine nasıl yansır bu? Belli bir heyecanla saflarımıza gelenlerin, buna rağmen şu ya da bu nedenle düzenin bataklık alanına belli bir rahatlıkla dönebilmelerinin gerisinde, içten içe yaşanan ve mücadelenin konusu haline getirilemeyen zayıflıklar hangi ölçüde rol oynamaktadır? Öyle ki, sadece bir parti ya da örgütün safları değil devrimin safları terkedilmektedir. Bunu bu kadar rahat yapabilmenin gerisinde ne vardır?

Ya da, zaaf ve eksiklikleri üzerine sürekli özeleştiri veren, fakat aynı hataları sürekli tekrarlayan bir yoldaşın özeleştirisinin bir anlamı kalabilir mi?

Sahip olduğumuz her şey gibi bilgi de ancak kullanıldığı zaman işe yarar. Bilginin gücü onu hayata geçirmekte yatar. Kullanılmayan bilgi kullanılmayan eşyaya benzer. İkisi de hayatımızda bir değişiklik yaratmaz. Sadece durdukları yer farklıdır. Biri evin herhangi bir yerinde, diğeri zihnimizin derinliklerinde... Bilgiye hayat veren uygulamadır. Kullanılmayan bilgi zihnimizin dehlizlerinde tozlanmaya ve giderek işlevsizleşmeye mahkûmdur.

Bir yoldaş düşünün... Kendisini tümüyle davasına adamış. Partinin düşünsel-ideolojik, politik-örgütsel yaşamına sürekli katkı sunuyor. Marksist klasikleri ve parti birikimini özümseme çabasını elinden bırakmadığı gibi, politik-örgütsel faaliyetin önündeki nesnel zorluklara takılmadan bireysel emeğini sonuna dek harcıyor. Bu enerji yoldaşın dış görünümüne, davranışına, yaşam enerjisine ve iş yaptırma gücüne çok farklı bir şekilde yansıyacaktır. Bu enerji yoldaşın paylaşım tutkusuna, insani kişiliğine, yoldaşları ve partisiyle ilişkilerine de çok farklı yansıyacaktır.

Burada bilgi ile eylemin birleşmesi, yani sadece bilme değil gerçek bir öğrenme süreci yaşanmaktadır.

Başka bir yoldaş düşünün... Ulaşmış olduğu ideolojik-teorik düzeyle yetiniyor ve bunu problem olarak görmüyor. Arada pratik faaliyete çıkıyor, ayda-yılda bir yayınlara yazı yazıyor. Çalışmadığı dönemde dahi zamanını iyi değerlendiremiyorken, 10-12 saatlik ağır çalışma koşullarının olduğu bir işyerinde çalışmaya başladıktan sonra yaşamı iyice monotonlaşıyor. Kendini sürekli tekrarlayan bir yaşama biçimi, kişinin düşünce yapısını da durağanlaştırır. Bu ise gerilemeye yolaçar ve bazı sorunları kişiselleştiren bir psikolojinin gelişmesine kadar gider.

Burada ise bilgi ile eylem birbirinden kopmuştur, dahası sözkonusu olan gerçekte bir eylemsizlik halidir. Oysa ilerleten, geliştiren ve dönüşümü sağlayacak olan eylemdir. Elbette bilgiye dayalı bir eylem! Ama burada artık bilgiye ulaşma ihtiyacı da duyulmamakta, eylemsizliğin kendisi bunu köreltmektedir. Dolayısıyla artık gerçek bir öğrenme sürecinden sözetmek mümkün değildir. Böyle bir durumu yaşayan bir kişinin ruh hali davranışlarına, insan-kitle ilişkilerine, kitle ilişkilerini etkileme gücüne, yoldaşları ve partisiyle ilişkilerine de yansıyacaktır.

Böyle bir yoldaşın bu ruh haliyle kitle ilişkilerine, işçi eylemleri/direnişlerine, sendikalara, işyeri temsilciliklerine gittiğini düşünelim. Yayını alınır, ekonomik katkı yapılır ve ilgiyle karşılanırsa, coşmuş ve moralli bir şekilde oradan ayrılacaktır. I·lgisizlikle karşılanır, ekonomik katkı yapılmaz ve yayınları alınmazsa, tam tersi olacaktır. Kitle hareketinin uzun süreli durgun kaldığı bir durumda söz konusu yoldaşın iç dünyasını tahmin etmek zor olmasa gerek.

Zira burada kitle hareketinin verili durumunu gözeten/bunun bilgisine dayanan bir eylem değildir gerçekleştirilen. Bundan dolayı da, karşılaşılan değişik durumlar bir çözümlemenin konusu haline getirilememekte, coşku/coşkusuzluk, moral/moralsizlik biçiminde bir etkiye yolaçmaktadır.

Eylem ile bilginin yaşamsal önemi

Birşeyi bilmek ve yapmak arasındaki fark hayati bir önem taşır. Biri teoridir, diğeri eylemdir. Hayata geçmeyen bir teori zamanla tıkanır, durağanlaşır ve sapar. Ne kadar militan olursa olsun, teorisiz bir eylem de zamanla körleşir.

Öğrenmek, bilmek değildir. Öğrenmek bilgiyi işlemektir. Bilgiyi işlemek de, onu arayıp bulmak, ne işe yaradığını anlamak, hangi bilgilerle birleşeceğini, onları nasıl kullanacağını görebilmektir. Öğrenmek, üzerinde düşündüğümüz bilginin sürekli işlerlik kazanmasıdır. Onun için de "bilen ama öğrenmeyenler", bilgiyi gerektiği zaman yineleyen bir bant kaydı gibidirler.

Ezber bilgiye sahip olanlar onun hamallarıdır. Öğrenmeyi başaranlar ise bilginin kullanıcılarıdır. Aradaki fark hayati bir önem taşımaktadır.

"MYO'ya yazı yazınam gerektiğini biliyorum, ama konu bulamadım, şu konuyu buldum ama bir türlü toparlayamadım" demek, "ben MYO'ya yazı yazmanın önemini öğrenemiyorum" demektir.

"Devrimci kimliğimin gelişmesi ve partinin bir militanı olmak için marksist klasikleri ve parti birikimini incelemem gerekiyor biliyorum, ama işte bir türlü kendimi veremiyorum" diyenler öğrenemeyenlerdendir.

"Elbette biliyorum, zamanında gelmek gerekiyor ama hep geç kalıyorum" demek, öğrenmek konusunda ne denli isteksiz olduğunu teslim etmektir.

Mevcut koşullara teslim olma, yeteneklerini mevcut olanla sınırlama, zamanla kişinin mevcut yeteneklerini de köreltir, kendini geliştirme çabasını zayıflatır. Dolayısıyla komünist bir militan kendi yetersizliklerini ve zayıflıklarını bilince çıkartmak kadar, onları aşma iradesi göstermek, bu yönde güçlü bir çabaya/eyleme girişmek zorundadır. Bu çaba onunla birlikte partiyi de ileriye sıçratacaktır.

Süreklilik ve bilinç

Marksist dünya görüşü, salt yorumlamaya değil, esas olarak değişme/değiştirme, dönüşme/dönüştürme eylemine dayanır. Kapitalizmi yıkma, sömürü ve kölelikten arınmış sosyalist bir dünya kurma

(Devamı s.21'de)

Eleştiri karşısında tutuculuğun yol açtığı sorunlar

Devrimci parti ve örgütlerin üzerinde sık sık durdukları sorunlardan birinin eleştiri-özeleştiri olduğu biliniyor. Gelişim kaygısı içinde olan devrimci partilerin yanısıra devrimci kadro ve militanların da eleştiri-özeleştiri yöntemine önem vermemeleri mümkün değildir. Aksi yöndeki tutumlar ise her zaman tartışma konusu olmuştur. Zira bu alanda devrimci bir olgunlukla hareket edemeyenlerin gelişim süreçlerinin çarpıklıklar içermesinin kaçınılmaz olduğu, pek çok tarihsel deneyimden de bilinmektedir.

Komünist hareket ise, siyasal yaşamının erken bir döneminde Lenin'in konuya dair özlü sözlerine vurgu yapmıştır. Lenin'in sık sık aktarılan ve son derece isabetli olan saptaması, bir partinin hataları karşısındaki tutumunun, o partinin siyasal yaşamdaki ciddiyetini belirleyen temel etkenlerden biri olduğunu vurguluyor.

Komünist partilerin devrimci siyasal mücadeledeki ciddiyetini anlamanın ölçülerinden biri olabilen hatalar karşısındaki tutum, devrimci kadro ve militanları anlamak açısından da işlevseldir. Kendine özgü yönler taşımakla birlikte, aynı kıstas üzerinden kadro ve militanların süreçlerini irdelemek mümkündür. Deneyimlerin de gösterdiği gibi, bu konuda tutuculuk gösterenlerin süreçleri genelde sorunludur.

Kapitalist-emperyalist düzene karşı yükseltilen devrim ve sosyalizm mücadelesinin gelişip güçlenmesinde, eleştiri-özeleştiri yönteminin devrimci temelde kullanılmasının taşıdığı önem konusunda belli bir açıklık taşınsa da, ne yazık ki bu açıklık bu alanda yaşanan temelli sorunları çözmeye yetmiyor. Bundan dolayı konuya dair tartışmalar sürüyor ve daha da sürecek...

Eleştiri-özeleştiri yönteminin devrimci bir silaha dönüştürülmesine dair tartışmalar, komünistlerin de gündemindedir. Nitekim komünist hareketin 20. yılında gerçekleştirilen parti II. Kongresi, bu yöntemi devrimci bir silaha dönüştürme noktasında yaşanan zaafı saptamış, zaman geçirmeden bu yönde somut adımlar atılmasının önem ve gerekliliğine vurgu yapmıştır.

Eleştiriye tahammülsüzlüğün yarattığı gerilimler

İçinden çıkıp geldiğimiz toplumun temel özelliklerine baktığımızda, eleştirinin genelde hoş karşılanmadığını, hatta çoğu zaman saldırı ile eş tutulduğunu görebiliriz. Tek tek bireyler şahsında yansıyan "dramatik" adli vakaların yaygınlığında, pekçok etkenin yanısıra, bunun da önemli bir payı vardır. Bu olgu, sorunu açıklamak için yeterli olmamakla birlikte konuya dair veri sunmaktadır.

Bu toplumun bağrından çıkan devrimciler, elbette düzenin ideolojisi, değer yargıları, ahlak felsefesi vb. ile bir hesaplaşma sürecine girmekte, bu yönüyle düzenin boğucu cenderesini parçalamaktadır. Ancak bilinç ile bunun pratik yansıması olan devrimci siyasal eylem, diyalektik bir süreçtir. Başka bir ifadeyle bu süreç, karşıtları, yani hem devrimi hem düzeni içermektedir. Elbette burada geçerli olan karşıtların çatışmalı birliğidir. Bu çatışmalı birlik, bir tarafın üstünlüğü ile sonuçlanana kadar çatışma sert bir seyir izlemektedir. Devrim safında mücadeleye katılan kadro ve militanlar da bu çatışmayı, değişime uğramış boyutlarıyla da olsa yaşamaya devam ederler.

Devrimcilik öncesi yaşamdan kalma bir takım alışkanlıkların karşımıza çıkması, bu çatışmanın somut dışavurumundan başka bir şey değildir. Eleştirileri dikkate almamak ya da eleştirene karşı tahammülsüzlük göstermek

de bu çatışmanın görünümlerindendir. Bu davranış, birey şahsında geçmişin bugüne yansımasıdır. Geçmişin aşılması gereken yönlerinin bu şekilde yansıması, devrimci siyasal mücadelede farklı sorunların boy vermesine, diğer etkenlerle birlikte zemin düzlemektedir.

Eleştiriye tahammülsüzlük, aynı parti örgütünde mücadele eden yoldaşlar arasında gerilimler yaratarak, çalışmanın verimini düşürebilmektedir. Bu davranışları sergileyen yoldaşların bulundukları parti örgütünde sorumlu düzeyde olmaları durumunda ise, nükseden sorunların sonuçları daha ağır olmaktadır.

Gerilimin varlığını hissettirdiği bir atmosferde çalışan kadro ve militanların moral açıdan yıpranmaları kaçınılmaz. İlişkilerin ve faaliyetin mekanik bir hal alma riskinin yüksek olduğu böylesi bir ortam parti faaliyetini zayıflatabilmekte, kimi zaman ciddi tahribatlar yaratabilmektedir.

Salt bu kadarı bile, gerilimli ortamların oluşmasına katkıda bulunan yoldaşların tutumlarını gözden geçirmelerinin ne denli önemli olduğunu ortaya koymaktadır.

Gelişimin kösteklenmesi... Kolektif çalışmanın zedelenmesi...

Gerilimli ortamlar, kimi zaman sorumlu yoldaşa yöneltilen eleştiriye gösterilen tepkiden kaynaklanırken, bazen de bir organ ya da kolektifteki hatalı ve zaaflı yönleri olan yoldaşlara sorumlu yoldaşın isabetli olmayan müdahaleleri yol açabiliyor.

Başlangıç nedeni ne olursa olsun, ortam bir kere gerildikten sonra "taraflar" oluşabilmekte, bu ise, sorunlara politik zeminde çözüm arama yönteminin unutulmasıyla sonuçlanabilmektedir. Bundan sonra aynı parti örgütünde konumlanmış, büyük zorluklarla mücadeleyi sırtlayan yoldaşlar birbiriyle uğraşmaya başlamakta, artık sorunlardan çok bireyler tartışılmakta, bu zeminde hoş görülmesi mümkün olmayan ithamlar kolaylıkla gündeme getirilebilmektedir.

Bireyler arası çatışmada "taraf" olanlar da kaçınılmaz olarak bu sorunlar etrafında yoğunlaşmakta, bu durum kadro veya militanları karşılıklı olarak yıpratmaktadır. Güven ortamının zedelenmesi, gelişim süreçlerinin henüz belli bir aşamasında bulunan yoldaşların en azından bir kısmında bazı sorunlu yanların oluşmasına zemin hazırlamaktadır. Bileşenleri arasında gerilimler bulunan bir parti örgütünün yürüttüğü faaliyetin giderek mekanikleşmesi ise mücadele coşkusunu olumsuz yönde etkileyebilmektedir. Ortamın gerildiği, güvenin sarsıldığı, ilişkilerin mekanikleştiği bir alanda kolektif çalışmanın yaşam bulamayacağı ise yeterince açıktır.

Demek oluyor ki, bu tür ortamların oluşmasına yolaçan yoldaşlar, ama özellikle sorumlu yoldaşlar, hem kendilerinin hem aynı parti örgütlerinde mücadele eden yoldaşlarının gelişim süreçlerinin zedelenmesine katkıda bulunacaklardır. Dahası, kolektif çalışma zemininin zedelenmesine de vesile olan bu yoldaşlar, hem kendilerinin hem diğer yoldaşlarının değerli emeklerinin heba edilmesinin sorumluluğunu taşıyacaklardır. Zira, yıpratıcı sorunların zamana yayılması partiye hem zaman hem enerji kaybettirecektir.

"Kendini paklamak" mı, "özünü yoklamak" mı?

Bir halk türküsünün "Cahiller kendini paklar/Arifler özünü yoklar" şeklindeki iki dizesi, insanların eleştiri karşısında sergiledikleri birbirine zıt iki tutumun veciz bir anlatımıdır.

Eleştiri karşısında gerilen her yoldaş o an için "kendini paklama" kaygısı gütmüyor olabilir. Ancak kendisine yöneltilen eleştiriyi devrimci bir olgunlukla karşılayıp, "özünü yoklama" erdemi gösteremeyenlerin davranışı, son tahlilde "kendini paklama" şeklinde yorumlanmaya da müsaittir. Zaten bu tartışmayı gerekli kılan, sık olmasa da bu türden sorunlarla karşı karşıya kalıyor olmamızdır.

Gerilimin boyutu, kendi zemininde çözüm üretme olanağını ortadan kaldırdığında sorunlar, doğal olarak ilgili platformların gündemine taşınmaktadır. Bazı yoldaşlar, bu

aşamada da kendilerine yöneltilen eleştiriler konusunda söz söyleme sağduyusu gösteremeyebiliyorlar. Eleştiriler üzerine düşünüp irdeleme yapmak yerine, eleştiriyi yönelten kişiye yüklenme yolunu tercih ediyorlar.

Elbette her yoldaşın kendisini eleştirenlere dair söyleyecek sözü olacaktır ve bunu söylemenin önünde bir engel yoktur. Fakat öncelikle kendisine yöneltilen eleştirilere bir açıklık getirmek zorundadır. Bunu yapmak yerine eleştiriyi yöneltene suçlamalarda bulunmak, sorunları daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramamaktadır. Dahası bu tarz, tartışmayı politik zeminden kaydırmakta, sorunu kişiler arası çekişme düzeyine indirgemektedir.

Vurgulamak gerekir ki, birilerinin sorunlu yanları başkalarının zaaflarının gerekçesi olmayacağı gibi, parti saflarında mücadele eden yoldaşların yönelteceği eleştiriler de hiçbir gerekçeyle gözardı edilemez. Tersi bürokratizm ya da apolitizmdir.

Tartışma konusu ettiğimiz sorunlu süreçlerde şu veya bu şekilde yer alan yoldaşlarımız elbette parti çalışmasında emek harcayan, kolektif iradenin bir parçası olan yoldaşlarımız. Yetenek ve emeklerini parti faaliyetinde seferber etmektedirler. Yine de kronikleşen sorunların sonuçlarından hareketle, bazı sorulara dikkat çekmek istiyoruz. Zira politik zeminden uzaklaşmayan, her adımda partiyi güçlendirmeyi temel alan olgun devrimciler gibi tutum alınabilindiğinde, bu tür sorunların üstesinden gelmek hiç de zor olmayacaktır.

İlkin, partili bir komünist, hem kendi gelişimini, hem aynı kolektifte birlikte mücadele yürüttüğü yoldaşlarının gelişimine köstek olma hakkını kendine görebilir mi? İkincisi, bu komünist, inşa süreciyle birlikte partinin 20 yılı aşan mücadelesi boyunca kolektif çalışmaya verdiği önem ortadayken, konumlandığı alanda kolektif çalışma zeminini tahrip edecek bir tarz izleyebilir mi? Üçüncüsü, bir polis devleti rejiminde mücadele yürüten partinin saflarında yoldaşlar arası güveni sarsacak tavırlar alabilmek, bir sınıf devrimcisinin sergileyeceği pratik olabilir mi?

Gereğinden fazla uzayan sorunların tarafı olanlar dahil, hiçbir yoldaşın bu sorulara olumlu yanıt verebilmesinin mümkün olmadığı elbette açıktır. Ancak kimi olaylar, bazen uç soruların gündeme getirilmesini işlevsel kılabilir.

Partiyi kısır tartışmalarla oyalamak değil, geleceği kazanma bilinci ve azmiyle mücadeleye sarılmak tüm kadro ve militanların önceliği olmalıdır. İş yapan hata yapar, hata yapan eleştirilir, ama bu devrimci bir yöntemle ve devrimci kaygılarla yapıldığı sürece hem yoldaşları, hem partiyi güçlendirecektir.

Bilmek ile öğrenmek arasındaki...

(Baştarafı s.18'de)

mücadelesinde yaşamlarımızı gönüllü olarak ortaya koymuş komünistleriz. Yıkma eylemini her şeyden ve herkesten önce, „geçmişe dair" ne varsa, kendi kişiliğimizde yapmak zorundayız. Bu yıkma eylemiyle birlikte, Marksizm-Leninizmin ışığında teorik-ideolojik donanım ve bu temel üzerinde parti çizgisinin kavranmasının sürekliliği sayesinde bilincimizi ve devrimci kimliğimiz geliştirmeyi başarabileceğiz.

Partimizin bütün bir mücadele sürecine dönüp baktığımızda, yenilen darbelere, yitirilen kadrolara, koşulların zorluğuna, olanakların sınırlılığına rağmen, faaliyetimiz kesintisiz bir şekilde sürdü. Tüm eksikliklerine rağmen, bizi bugünkü düzeye getiren faaliyetimizin sürekliliğidir. '98'deki düşman saldırısından sonra dışarıda kalan bir avuç komünist, "güç ve olanaklarımız sınırlı, koşullar çok zor" diyerek elini-kolunu bağlayıp otursalardı, parti bugünlere gelemezdi.

Marksizmin ışığında, devrimci kimliğimizi geliştirmek doğrultusunda, partimizin bu eşsiz deneyim ve birikiminden döne döne yararlanmasını başarabilmeliyiz.

Komünist Kamu Emekçileri hareketin ihtiyaçlarını ve yeni dönem hedeflerini tartıştılar...

İşyeri ve sektörler üzerinden yükselen bir çalışma tarzı!

Kamu emekçileri hareketinin sorunlarını, mücadelenin ihtiyaçlarını değerlendirmek, alana dönük yeni hedefler belirlemek amacıyla merkezi düzeyde biraraya gelen Komünist Kamu Emekçileri, üç gün süren tartışmaların ardından önümüzdeki döneme ilişkin yeni yönelim ve görevleri belirlediler. Ağırlıklı olarak alanda somut politika üretıninin sorunlarını ele aldılar, yanısıra örgütsel işleyiş, devrimci ve örgütlü kimlik konuları üzerine tartışma yürüttüler.

Alana dönük saldırılar ve alana hakim olmanın önemi

Komünist Kamu Emekçileri mevcut yönelim ve pratikleriyle alanda somut politika üretebilmenin sorunlarını ve eksikliklerini tartıştılar. Uzun bir dönemdir güncel her sorun ve gelişme karşısında "hareketin öncü, ilerici kesimlerini devrimci bir mücadele programı etrafında biraraya getirmek" hedefini esas alan faaliyetlerinin işyeri ve sektörlerde karşılık bulabilmesi için ne yapılması gerektiği üzerinde durdular. Hareketin mevcut tablosunu ortaya koydular ve çalışma tarzlarını irdelediler. Yapılan tartışmaların ardından bir takım değerlendirme ve tespitlerde bulundular.

Alanda somut politika üretebilmenin koşulu alana tam hakimiyeti gerektirmektedir. Sermaye iktidarının saldırıları emperyalist tekeller ve işbirlikçi burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda gerçekleşmektedir. Kamu hizmetlerinin piyasaya açılması, hizmet üreten emekçilerin düşük ücretlerle, sosyal haklardan mahrum ve işgüvencesiz istihdam edilmesi emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünyada uygulamaya çalıştığı saldırılardır. Saldırıların tek merkezden yöneltilmesi ve kapsamı, mücadelenin de merkezi bir hatta ilerlemesini gerektirmektedir. Ancak hareketin mevcut tablosu bu ihtiyacı karşılamaktan uzaktır.

Sermaye iktidarının kamu hizmet sektörlerini çalışanlarıyla birlikte tasfiye etmeye yönelik saldırıları adım adım hayata geçirilmektedir. Bir yandan SSGSS, Kamu Personel Rejimi Yasa Tasarısı, sahte sendika yasası, Kamu Yönetimi Reformu vb. ile alanın toplamına yönelik bir saldırı yürütülerken, öte yandan kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi değişik adlar altında ve uygulamalarla hayata geçirilmektedir.

Esnek istihdam biçimleri 4/A, 4/B, 4/C, 2547, ücetli, sözleşmeli vb. adlar altında hayat bulmaktadır. Esnek ve güvencesiz istihdamda sosyal ve özlük hakların uygulanış tarzı değişmektedir. Eğitim, sağlık, ulaşım vb. sektörlerde özelleştirmenin ve piyasalaştırmanın somut karşılığı geniş kesimler tarafından henüz yeterince görülebilmiş değildir. Özelleştirme saldırısının okullarda, hastanelerde, elektrik, su, toplu ulaşımda, köprü ve otoyollarda vb. alanlarda yaratacağı sonuçlar emekçiler nezdinde yeterince bilince çıkarılabilmiş değildir.

Alanda istihdam edilen emekçi sayısı, cinsiyetlerin oranı, esnek ve güvencesiz istihdam oranı, sektörlere göre adı değişen ancak mantığı aynı olan yönetmelik, genelge vb. uygulamalar hakkında donanımlı olmak, emekçilere seslenmede, bilgilendirme ve bilinçlendirmede önemlidir.

Zira, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı talebiyle fiili-meşru mücadele anlayışı üzerinden yükselen kamu emekçileri hareketi, sermaye iktidarının saldırıları ve sahte sendika yasasıyla birlikte kırılma yaşamıştır. Kamu sektöründe sendikal örgütlenme düzeyi neredeyse yarı yarıyadır. Kamu emekçilerinin önemli bir kesimi sendikalı ancak örgütsüzdür. Hareketin öncülüğünü yapan,

fiili-meşru mücadele geleneği içerisinde yetişen güçler büyük oranda alandan uzaklaşmıştır. Kalan kısmı ise reformist önderliğin harekette yarattığı tahribat nedeniyle yılgın, umutsuz ve güvensizdir. Hareketin geri çekilmesi, mücadelenin dibe vurması kamu emekçilerini düzenin gerici etkisine açık hale getirmiştir. Kamu emekçiler ağırlıklı olarak deneyimsiz, saldırılardan bihaber ya da sorunlarına karşı ilgisiz apolitik unsurlardan oluşmaktadır.

Bugün, '89 Bahar eylemlilikleri üzerinde yükselen, devletin terörüre karşı militanlaşan ve politize olan, grevli-toplsözleşmeli sendika talebini merkezine almış bir kamu emekçileri hareketi tablosu yoktur. Bu nedenle, kamu sektörüne yönelik saldırılarla ilgili "kamu hizmetleri özelleştiriliyor!", "iş güvencemiz elimizden alınıyor!" vb. genel bir propaganda-ajitasyon üzerinden emekçilere seslenmek yeterli ve ikna edici olamamaktadır. Kamu emekçilerini ilgilendiren saldırıları yasal kapsamı ve fiili uygulamalarıyla birlikte bilmek, emekçilerin okulunda, hastanesinde, devlet dairesinde somut olarak yaşadığı sorunlara hakim olmak, bunların sermaye iktidarının ve emperyalist tekellerin genel saldırılarıyla bağını kurmak, genel seslenmenin yerine somut araç, yol ve yöntemlerle mücadele çağrısında bulunmak gerekmektedir.

Kamu emekçilerine seslenirken, merkezi saldırılara yönelik ortak talepler ileri sürülmeli, bunlar sektörlerdeki somut uygulamalarla birleştirilmeli, mücadele böyle bir hat üzerinden ortaklaştırılmalıdır. Bunun için alanda sendikalı-sendikasız tüm emekçilere seslenen, sendikal mücadelenin sorunlarını ve mücadelenin ihtiyaçlarını somut gelişmelerle birlikte ele alan, tüm emekçileri kucaklamaya çalışan bir faaliyet sergilenebilmelidir. Böyle bir çalışma tarzı ve yönelimi için, hem alanın genel sorunlarını, hem sektörlerin mevcut tablosunu, hem de işyerlerindeki özgün sorunları bilmek, özetle alana tam hakimiyet gerekmektedir.

Alanın genel sorunları ve kamu emekçileri hareketinin mevcut tablosu hakkında asgari bir deneyim ve birikime hakim olan Komünist Kamu Emekçileri, önümüzdeki dönem faaliyetini işyeri ve sektörleri temel alan bir yönelim ve çalışma tarzı üzerinden yeniden şekillendirmeyi hedeflemektedirler.

İşyeri ve sektörleri temel alan bir çalışma tarzı ve faaliyet kapasitesi

Alanın özelliklerinden dolayı genel seslenme faaliyeti, propaganda ve ajitasyonun sürekliliği önemli fakat yeterli değildir. Alanda somut politika üretmenin, güç olmanın ve mevzi kazanmanın yolu işyeri ve sektörleri temel alan bir çalışmayı gerektirmektedir.

Bunun öneminin bilincinde olan Komünist Kamu Emekçileri, bu konudaki eksikliklerini aşmak için değişik alan ve sektörlere yönelik somut ve hedefli bir çalışma yürütmeyi önlerine görev olarak koydular. Bu doğrultuda sağlık, eğitim, belediye, maliye gibi temel sektörlerde yoğunlaşma ve güçlerini dağıtmamak için de bu sektörlerde hedef işyerleri belirleme kararı aldılar.

İşyeri ve sektörleri temel alan bir çalışma tarzının karşılık bulması için bu alanlara yönelik somut hedefler belirlemek, merkezi araçların yanısıra yerel ve sektörel araçlar kullanabilmek gerekmektedir. Genel ve sendikal süreçlere işyeri ve sektörler üzerinden müdahale etmenin yolu buralara yönelik somut politika ve hedefler belirlemekten geçmektedir. Komünist Kamu Emekçileri bulundukları işyeri ve sektörlerde yaşanan özgün süreçlere bu bakışla müdahale edeceklerdir.

Bir işyeri temsilcisine yönelik sürgün saldırısı, bir işyerinde yaşanan yemek, servis vb. sorunlara müdahale, ancak o işyeri ve sektörde yaşanan somut gelişmeleri ve tepkileri bilmekle, buna uygun talepleri ileri sürmekle, mücadelenin önünü açacak kanalları yaratmaya çalışmakla olanaklıdır. Bu doğrultuda atılacak her adım müdahaleyi güçlendirecek, faaliyet kapasitesini geliştirecektir. Bu amaca hizmet edecek her türden genel, yerel, sektörel, işyeri temelli araç, yol ve yöntemi kullanmak, alanda faaliyeti bu hedefler üzerinden örgütlemeye çalışmak belki hareketin tablosunu bugünden yarına değiştirmeyecektir. Ancak Komünist Kamu Emekçileri'nin iş yapabilme becerisini, mücadeleyi örgütleme yeteneğini, müdahale kapasitesini geliştirecek ve güçlendirecektir. Yaratılan deneyimler küçük de olsa mevziler açacaktır. Bir sektöre yapılan müdahale diğer bir sektörü etkileyecek, bir işyerinde kazanılan başarı diğer işyerini tetikleyecektir. Bunun için de bir alanda yaratılan deneyimi, çalışmanın imkanlarını, sorunlarını,

(Devamı s.16'da)

Yetersizlikler, devrimci eleştiri ve bazı sorunlu yaklaşımlar

Partimiz kolektif bir emeğin ürünüdür. Yalnızca bu topraklarda devrim ve sosyalizm mücadelesi veren kuşakların yarattığı birikimi değil, uluslararası komünist hareketin 150 yılı aşan bütün bir birikimini de içerir. Daha dar planda ise, bir siyasal akım olarak komünist hareketin mücadele sahnesinde yerini aldığı günden bu yana sürece katılmış, bu uğurda emek harcamış, bedel ödemiş tüm devrimci komünistlerin kolektif emeğinden süzülmüştür.

İdeolojiden programa, yaratılan yeni gelenek ve kültürden devrimci değerlere, ilkelerden stratejik önceliklere, bu birikimin dolaysız taşıyıcısı olan illegal ihtilalci örgüte kadar parti, tüm bu birikimin ürünü bir kolektif canlı organizmadır.

Parti, kolektif emeğin ürünü olması yönüyle bireyleri aşar. Bireyler geçici olabilir, parti kalıcıdır. Ancak kolektifin bireyler toplamından oluşması yönüyle de özneleşmiş bireylerde yansımasını bulur. Elbette bu karşılıklı varoluşun, kimi zaman karşımıza çıktığı gibi, bireyin kolektifin üzerindeymiş gibi davranmasıyla ilgisi yoktur. Böylesi bir bakış ya da yanılsama, parça-bütün diyalektiğinin göz ardı edilmesine yolaçar. Bütünsel kavrayış, özne düzeyine erişen bireyin rolünü hiçbir şekilde gözardı etmeden, bütünün belirleyici önemini yerli yerine oturtmaya olanak sağlar.

Karmaşık ve hareket halinde bir bütünden oluşan parti, dönemsel değerlendirmelerini faaliyetin toplamı üzerinden yapar. Parti, güçlü ve zayıf yanlarını buna göre saptar, gelişim sürecine, yüklenme alanlarına, belirlenen taktik politikaların hayata geçirilip geçirilmediğine bu bütünselliğe bakarak karar verir.

Kolektif bütünü oluşturan öznelerin sorunu bu genişlik, derinlik ve çok yönlülük içinde kavramaları özel bir önem taşır. Zira sınıf çatışmalarının ateş hattında bulunan devrimci bir partinin çalışma alanlarındaki gelişim süreçleri her zaman aynı seviyede olmayabilir. Özellikle sınıf ve kitle hareketinin zayıf olduğu bugünkü koşullarda bu tür uyumsuzlukların yaşanmasının anlaşılır nedenleri vardır.

Faaliyetin istikrarlı gelişme olanağından yoksun olduğu bir bölge ya da alanda mücadele eden partili güçler, faaliyeti toplamı üzerinden kavrayamadığı ölçüde, partinin dönemsel değerlendirmelerini yerli yerine oturtmakta da güçlük çekeceklerdir. Böyle bir durum ise, farklı sorunların yeşermesine yolaçabilecektir.

Bütünü kavramanın önündeki bir diğer engel ise, içinde yer alınan organ, komite ya da alanın faaliyetin merkeziymiş gibi algılanması, ya da indirgemeci bir yaklaşımla, alandaki durum ne ise, bunun tüm parti için geçerli olduğunun varsayılmasıdır.

Parti faaliyetinin farklı alanlarındaki gelişme eşit olmadığı için, bir alandaki sorunlardan hareketle tüm partinin sorunlu olduğu sonucuna varmak, kimi zaman düşülen bir hata olabilmektedir. Böylesi bir bakış, bütünü kavramak yerine, parçadan hareketle genel yargılara varmaya, başka bir ifadeyle parçayı bütünden ibaret sanmaya yol açar. Böylesi bir muhakeme tarzı, çoğu zaman devrimci eleştiri yapmanın olanaklarını da heba eder. Dahası bu türden bir yanılsama, toplam faaliyetin başarılarını küçümsemeye olduğu kadar, başarısızlıkların abartılmasına da uygun zemin hazırlar.

Kapitalizmi kitlelerin devimci şiddetini temel alarak yıkma mücadelesi yürüten illegal ihtilalci bir partinin yolunu yürürken, pek çok sorun ve engelle karşılaşması kaçınılmazdır. Böyle bir partinin, özellikle de maddi-toplumsal zemini olan proletarya ile henüz bütünleşemediği evrelerde çok yönlü bir gelişmeye ihtiyaç duyacağı muhakkaktır.

Partiyi oluşturan özneler açısından da benzer bir gelişim süreci kaçınılmazdır. Sözünü ettiğimiz gelişim süreçlerinin karmaşık, kendi içinde sancılı, hatta kimi zaman çatışmalı olacağını vurgulamak gerek. Bu gelişim aynı zamanda arınmayı da içermek zorundadır.

Sürecin işaret ettiğimiz bu zorlu seyrinden dolayıdır ki, eleştiri-özeleştiri silahının devrimci temelde kullanılması büyük bir önem taşır. Burada zorluk, salt süreçlerin karmaşıklığından dolayı değildir, kolektifi oluşturan öznelerin bir kısmının, sorunların kavranışı ve çözümüne dair parçalı bakışında da kendini göstermektedir.

Parti, devrimci öznelerin kolektif birliğinin cisimleşmesi olduğu halde, kimi bileşenleri "özne olma" bilincini yeterince özümseyemediği için, karşılaştıkları sorunları uygun platformlarda asıl muhataplarıyla yeterince tartışmamakta, daha da önemlisi, kendilerini "çözücü özne" olarak görememektedir. Farklı görünümlerle karşımıza çıkan bu tutum, sorunların çözümünü farklı yerden bekleme gibi anlaşılması güç bir bakışın yansımasıdır. Bunun aşılması gereken ciddi bir zayıflık alanı olduğu yeterince açıktır.

Burjuva polis devletinin kuşatması altında pek çok sorunla boğuşarak mücadeleyi sürdüren illegal ihtilalci bir partinin tüm işleri her zaman istenilen düzeyde yürümeyecektir. Yolunda gitmeyen birtakım işler, zaaf alanları, acemilikler, yetersizlikler, vb. her zaman karşımıza çıkacaktır. Aksama alanlarını fark eden kadro veya militanların elbette sorunlara dair söyleyecek sözleri olacaktır. Bu bir görev olduğu kadar bir haktır aynı zamanda. Bununla birlikte, komünistler için eleştirinin devrimci bir silah olduğu gerçeği bir an olsun akıldan çıkarılmamalı, bu konuda büyük bir hassasiyet gösterilebilmelidir. Eleştiri zamanında ve muhataplarına yapılmalıdır ki, yapılan eleştirin etkisi, dolayısıyla da devrimci bir işlevi olsun.

Buradan çıkarılabilecek sonuçlardan biri "çetele" tutmamak gerektiği ise, diğeri sorunların muhatapları dışındaki kişi veya platformlarda konuşulmaması gerektiğidir. Aksi halde, kimi zaman örneklerini gördüğümüz gibi, birikmiş sorunlar çetelesiyle partinin karşısına çıkılır ki, bu tür örneklerde çoğu zaman eleştiriyi devrimci bir silah olarak kullanması gereken kadronun/militanın kendisi artık sorun alanı haline gelmiş olmaktadır.

Oysa komünistler söz konusu olduğunda eleştirmek, çözüm üretmek ya da en azından bu yönde çaba sarf etmektir aynı zamanda. Kendini özne düzeyine yükselten partililer için bu zaten böyledir. Ancak kimi zaman pek çok eleştiriyi sıralayıp çözüme dair tek söz etmeyen partililere de rastlanabilmektedir. Bu türden yaklaşımlar tek yönlü bakışın hala aşılamadığını gösterir. Çözüme dair söz söylemeyen, başka bir ifadeyle rahat eleştiren ama kendini çözüm üretecek platformun dışında gören bir anlayış, eleştiri-özeleştiriyi devrimci bir silah olarak kullanma noktasında sorunludur. Bu alandaki sorunlu yaklaşımlar ise, partinin ihtiyaç duyduğu çok yönlü eğitimli kadro düzeyine ulaşmanın önündeki engellerden biridir.

Kadrolaşma sorunu, komünist hareketin her dönem tartıştığı temel konulardan biri olmuştur. Döneme göre farklı boyutlar alsa da bu tartışma sürecektir. Nitekim kuruluş kongresindeki kapsamlı tartışmalara rağmen, parti II. Kongre'sinin de önemli gündem maddelerinden biri yine kadrolaşma sorunu olmuştur. Bundan sonra da bu sorun, her dönemin ihtiyaç duyduğu kadro ihtiyacı üzerinden döne döne tartışılacaktır ve önemini hep koruyacaktır. Bugün ise bu sorun çok daha büyük bir önem taşımaktadır. Zira, yeterli sayıda ve yeterli düzeyde kadro, hem işaret edilen sorun alanlarına çözücü müdahaleler yapılabilmesi hem de partinin dayandığı eşiği atlayabilmesi için şarttır.

Gerek davaya bağlıkları gerekse mücadeledeki kararlıkları bakımında tartışmasız olan bazı partililerden de, burada tartıştığımız türden yetersizlikler yansıyabilmektedir. Yoldaşlarımız bu alandaki zayıflıklarını bilince çıkararak aşmak doğrultusunda bilinçli bir yönelim içine girebilmelidirler. Bu doğrultuda atılacak her adım, partinin ihtiyaç duyduğu kadro düzeyine ulaşmak yönünde atılmış bir adım olacaktır aynı zamanda.

Ulucanlar Direnişi 9. yılında!

Şan olsun Ulucanlar direnişine!

Ulucanlar katliamının üzerinden 9 yıl geçti. 26 Eylül '99 tarihinde başkentin göbeğinde gerçekleşen bu planlı faşist katliamda, ikisi Partimiz'in MK üyesi olan toplam 10 devrimci vahşice katledilmişti. Fakat üzerinden yıllar geçse de, hem bu katliam, hem de katliama karşı sergilenen direniş unutulmadı. Ulucanlar kendinden menkul bir direniş olarak da kalmadı. Hem zindanlardaki devrimci tutsaklara hem de genel olarak toplumsal muhalefete büyük bir direnme ruhu, büyük bir moral güç ve coşku sağladı. Böylelikle arkasında önemli izler bıraktı.

Öyle ki, katliamın en önemli hedeflerinden biri hücre saldırısına hazırlık yapmak, bu saldırı öncesinde Ulucanlar gibi devrimci tutsaklar açısından kritik ve önemli bir mücadele mevzisini düşürebilmekti. Fakat Ulucanlar'da can pahasına sergilenen büyük direniş bu planı bozdu. Devlet vahşi bir katliamla Ulucanlar zindanına hakim olsa da, büyük bir siyasal ve moral yenilgi aldı. Bundan dolayı hücre saldırısını bir süre daha ertelemek zorunda kalırken, devrimci tutsaklar gelecek saldırıyı beklemek yerine büyük zindan direnişini gündeme aldılar. Ulucanlar'da direniş, zindanlardaki devrimci direnme geleneğine yeni bir halka eklenirken, canlar pahasına yükseltilen direnme ruhu ve coşkusuyla daha sonraki büyük direnişlere ilham verdi. Burdur'da, 19 Aralık'ta devrimci tutsakların elinde bayrak oldular.

Ulucanlar sadece içeride değil, dışarıda da toplumsal muhalefet üzerinde benzer etkilerde bulundu. Öyle ki katliam sonrasında toplumsal muhalefetin ileri güçlerinden başlayarak ortaya konulan kavgada düşenleri sahiplenme ve katliamcılardan hesap sorma ruhu oldukça dikkat çekiciydi. Bu sadece yitirdiklerimizin cenazelerini sahiplenme aşamasında değil, daha sonra Ulucanlar davaları süresince de görülen açık bir olguydu. Habip yoldaşın İzmir'deki cenaze töreni sırasındaki jandarma terörüne karşı gösterilen tok militan yanıt, Ulucanlar davasının duruşma günlerinde Ankara yollarında ve sokaklarındaki militan kitle gösterileri ve çatışmalar hatırlanmalıdır. Devrimci güçler ve toplumsal muhalefetin diri güçleri bu süreç içerisinde yakınlaştılar. Bu yakınlaşma sadece şehitlerin sahiplenmesinde ve siyasal bir çerçeveyle sınırlı da kalmadı. Örneğin yerel Emek Platformları'nın örgütlenmesinde olduğu gibi sınıf ve emekçi hareketine yön verme çabasında somut anlamını bulan bir sorumluluk bilinci de kazanıldı. Zira "Hücre Karşıtı Platformlar" da zindanlardaki mücadeleyle dayanışma çerçevesinde yine Ulucanlar direnişinin açtığı yolda ve yarattığı moral birikimlerin sonucunda hayata geçirildi.

Daha tarihsel ve genel bir ölçekten bakıldığında ise, Ulucanlar direnişinin çok daha büyük bir anlam ve öneme sahip olduğu görülmektedir. Çünkü, kararı devletin yönetici karargahlarında alınan katliamın hedefinde, sadece zindanlara hakim olmak yoktu. Kürt hareketinin teslimiyet batağına sokulmasına da dayanarak genel olarak topluma ve özelde devrimci harekete hakim olmak, tam bir ideolojik-politik ve moral üstünlük kurulmak isteniyordu.

Devlete karşı direnmenin hem imkansız

ve hem de gereksiz olduğu, kapitalizmin ebedi bir sistem olarak gösterilip kutsandığı, tersinden de sosyalizmin totaliter bir rejim olarak kodlanıp mahkum edildiği bir tasfiyeci ideolojik-politik saldırı dönemiydi bu. Yüzbinlerce Kürt emekçisinin doğrudan ve dolaylı desteğine sahip bir hareketin önderliği devlete biat ediyor, sosyalizmi ve devlete karşı mücadeleyi mahkum ediyordu. Doğal olarak bu, hem devrimci hareket, hem de genel olarak toplumsal muhalefet üzerinde büyük bir tasfiyeci basınç yaratmaktaydı. Politik ve moral bakımdan son derece güç koşullar demekti bu.

Sermaye devleti de zaten bu koşulları hesaba katarak başkentin göbeğinde böylesine vahşi bir katliam için cesaret bulmuştu. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerle bağları son derece zayıf olan ve marjinalleştirme kıskacına alınmış olan devrimci hareketi, tam da bu zayıf anında vurmak ve böylelikle iradesiz ve takatsiz bırakmak ve tasfiye etmek hesabındaydı.

Ancak böylesine olumsuz ve zor şartlarda kanlı bir saldırıyla boyun eğdirilmek istenen devrimci tutsaklar büyük bir direnişe imza attılar. İradelerini, kimliklerini teslim almak isteyenlerin karşısına "asıl siz teslim olun" cüretkârlığıyla çıktılar. "Biz yokuz komutanım" sözlerinde sembolleşen teslimiyetçiliğe göğüs gerdiler.

Bugünden bakıldığında, Ulucanlar direnişinin ortaya koyduğu bu cüretkârlığın anlamını ve tarihsel önemini daha iyi görebiliyoruz. Sermaye devleti, Ulucanlar'da başaramadı ama o dönem elde ettiği imkanları sonuna kadar kullandı. Bu yolda Ulucanlar'da başladığını 19 Aralık'ta daha ileri bir aşamaya ulaştırdı. Tam bir savaş düzeninde devrimci hareketi teslim almak için yüklendi. Fakat direniş ruhu teslim alınamadı. Devrimci tutsaklar teslim alınamadı, devrimci irade kırılamadı. Sonuçta, tarihsel ömrünü çoktan tüketmiş olan sermaye düzeni, yapısal sorunlarına çözüm üretemediği gibi elindeki imkanları da hızla tüketti. Tam bir iflas ve çözümsüzlük tablosuyla yüzyüze kaldı. Devrimci hareketin tüm güçsüzlüğüne ve kan kaybına karşın ona egemen olamadı. Devrim davası, bu topraklardaki güncelliğini ve varlığını korudu, korumaya devam ediyor.

En önemlisi, Ulucanlar katliamında devletin özel hedefi durumundaki Partimiz'in durumudur. Ulucanlar'ın hedef seçilmesinin en önemli nedenlerinden biri, bu cezaevinin Habip yoldaş şahsında temsil edilen Partimiz'in direnişçiliğinin kalesi olmasıdır. Ama bu direnişçilik zindanlarla sınırlanamaz. Partimiz o son derece kritik günlerde teslimiyete ve tasfiyeciliğe karşı mücadelenin bayrağını da cüretle taşımaktaydı. Rüzgarın tersten estiği böyle bir dönemde gerçek bir sınav veriyor, devrim ve sosyalizm bayrağını yukarıda tutuyordu. Ulucanlar direnişi, işte Partimiz'in verdiği bu mücadelenin bir parçası olmuştur. Sonuçta, son derece güç koşullarda bulunuyor olmasına ve katliamda iki önder kadrosunu kaybetmesine karşın Ulucanlar katliamından güçlenerek çıkmıştır Partimiz.

Katliam gerçekleştiğinde Partimiz, birinci kuruluş yılını tamamlamak üzereydi. Kurulduktan hemen sonra yediği darbe nedeniyle büyük bir kan kaybı yaşamış, yaralarını sarmaya çalışıyordu. "Devirmeyen darbe güçlendirir!" şiarıyla Parti örgütü ve çalışması "yeniden inşa" ediliyordu. İşte bu döneme denk gelen Ulucanlar katliamı, başka hedefler yanında Parti'yi de devirmeyi hedefleyen yeni bir darbeydi. Fakat Habip ve Ümitler'in Partisi, Ulucanlar'daki direnişçiliğiyle bu darbeyi göğüsleyerek onu "yeniden inşa" yolunda önemli bir dayanağa çevirmesini bildi. Habip ve Ümit yoldaşlar Ulucanlar'da tereddütsüz ölerek Parti'yi yücelttiler. Direnişçi kimlikleri ve devrimci kişilikleriyle Parti'yi özetlemekle kalmadılar, "yeniden inşa" için hayati olan moral imkanları da sağladılar.

Bunun için, bugün artık o günden bu yana her açıdan önemli mesafeler kat ederek 10. yılını dolduran Parti'nin tarihinde Ulucanlar'ın önemi tartışılmazdır.

Partimiz'in 10. yılını kutladığımız bugünlerde, Ulucanlar direnişini ve şehitlerini, özelde de "partinin özü ve özeti" olan Habip ve Ümit yoldaşları anmak, anlamak, onlardan öğrenmek her zamankinden çok daha önemlidir.

10. yılında Parti bayrağını, bu bayrak uğruna tereddütsüz ölen yoldaşlarımızdan aldığımız güç ve inançla daha yükseklerde dalgalandırmak için görev başına!

TKİP 10. Yılında!..

Parti, sınıf, devrim, sosyalizm!

1 Kasım 1998'de kuruluşunu ilan eden Türkiye Komünist İşçi Partisi bu tarihi adımın anlamını şu sözlerle ifade ediyordu: *"Partimizin kuruluşu, insanlığı ve uygarlığı tükenişe ve yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı kendi coğrafyamızdan yükseltilen militan bir mücadele çağrısıdır. Partimizin kuruluşu, onyıllardır yıkılmayı bekleyen Türkiye'nin kokuşmuş ve çeteleşmiş kapitalist sömürü düzenine militan bir savaş ilanıdır. Partimizin kuruluşu, onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş dünün ve bugünün devrimci kuşaklarının yarattığı birikimin güvenceye alınmasıdır. Ve nihayet partimizin kuruluşu, kapitalist sömürü düzenini tarihe gömecek ve bu uğurda tüm emekçilere önderlik edebilecek yetenekteki tek gerçek toplumsal güç olan işçi sınıfının devrimci önderlik ihtiyacının somut olarak karşılanmasıdır..."*

TKIP'nin geride bıraktığı 10 yıl, tarih önünde verilmiş bu sözlerde dile getirilen iddialara bağlılığın bir ifadesidir. Bu, ortaya konulmuş iddiaların gerekleri doğrultusunda, yolu güçlüklerle örülü soluk soluğa bir devrimci çalışmanın, ağır bedelleri olan zorlu bir devrimci mücadelenin 10 yılı olmuştur.

"Türkiye'nin kokuşmuş ve çeteleşmiş kapitalist sömürü düzeni"nin üstesinden ancak devrimcileşmeyi başarmış ve devrimci bir önderlik altında birleşmiş Türkiye işçi sınıfı gelebilir. Türkiye'de devrimi zafere ulaştırmanın, sosyalizmi gerçekleştirmenin bunun dışında bir yolu yoktur. Komünistler olarak bu bilinçle hareket ediyoruz; stratejik yönelimimizi olduğu gibi gündelik çalışmamızı ve mücadelemizi de bu temel önemde gerçeğe dayandırıyoruz. Parti ile sınıfın devrimci temellere dayalı örgütlü birliği, devrimin zaferinin biricik gerçek güvencesidir. Emekçi kitleler ancak bu sayede devrime kazanılabilir, devrim ancak bu durumda zafere ulaştırılabilir ve sosyalizmin yolu açılabilir.

Bugün hala sınıfın en ileri kesimleriyle birleşme mücadelesi veriyoruz. Sınıfın kitlesini devrimci hedef ve amaçlara kazanabilmenin bu ilk büyük safhasını geride bırakmak için çalışıyoruz. Bugün bu alanda düne göre her bakımdan daha ileri bir konumdayız. Sınıfın içindeyiz, onunla birlikte soluk alıp veriyoruz. Çok yönlü ve inatçı bir çabayla sınıfı devrimcileştirme mücadelesinde yeni yeni mevzilerle ilerliyoruz. Zor olan her zaman başlangıçlardır, biz ise başlangıcı başarıyla gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Gerisi zaman, sabır, soluk, inat ve kararlılık sorunudur. Bunların tümü ise TKİP'de fazlasıyla var.

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!